

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 28 MAART 1930 N° 2

OPLAGE 50.000 EXEMPLAR

S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG

STATIONSWEG 95 TEL. 1

(2 LIJNEN) GIRONUMMER 4.

DAJOS BÉLA

en zijn orkest genieten, reeds jarenlang een roep, dien gramfoon en radio wel zoover hebben versterkt en verspreid, dat daaraan met geen woord meer iets toe te voegen valt. zal voor zeer vele liefhebbers van de uiterst verzorgde muziek, die dit orkest weet te bieden, een verrassing zijn, dat het in het begin der maand eene tournee komt maken door en daarbij ook de Residentie eenige malen zal aandoen. Op 5 en 6 April a.s. zal het concerteeren in het Gebouw door Kunsten en Wetenschappen.

Komkommertijd

Voor 'n week of zes schreven wij in ons nummer van 7 Februari: „De komkommerplanten in die bloempotjes, gesteund door een rietstokje, vastgebonden met de sterke rotanvezels, hebben nog pas de grootte van — laat 'k zeggen — 'n geranium. Maar over zes weken reeds zullen ze zoo groot zijn en zoo fors, dat ze de geweldige komkommervruchten zullen dragen in tientallen, op rijen in deze tropen-onderglas, waar de lucht verzadigd is van de krachtigste vruchtbaarheid.”

En nu, zes weken later,.... och, wij kunnen voestaan met te verwijzen naar de foto's hierboven aan den kop, waarop ge de kolosale vruchten in volle rijpheid hangen ziet tegen de glazen wanden der broeikassen in 'n temperatuur van 90 gr. hitte.

Dank zij de teederste zorgen bij dag en bij nacht, dank zij prachtige vak-ervaring, dank zij ook het fraaie en zachte Februari-weer.

't Was 'n hier vele mooie voorjaarsdagen, waaraan Februari en Maart zoo rijk waren, toen wij met den fotograaf, na zes weken, weer terugkeerden in het Land van de Komkommer, dat Loosduinen heet, zooals gij u nog herinnert. Immers, wij schreven het zes weken geleden reeds: 't is voornamelijk hier, in Loosduinen, dat deze teelt beoefend wordt.

IN LOOSDUINEN

Doch hoe schoon het weer ook was — een nuchter kille wind streek er over dit vlakke waterland, waar het zonnetje, snaaksch en vrolijk, met lichtend spel bekoorde.

Het goot z'n stralen licht in overvloed de glasheldere slooten en kanaaltjes in, waarop de platte schuiten, geladen met Westlandsch ooft en groenten, spiegelden in speelsch beweeg.

Want nimmer staat het stil, hier in dit nijvere land. De mensch moet hier met de Natuur, die vier en twintig uren per dag haar functies verricht, mede. Ook al beheerscht de werker hier op vele punten de groote krachten dezer enorme medewerkster, ook al weet hij haar op vele wijzen te maken tot z'n helpster, tevens is de tuinder ook haar slaaf.

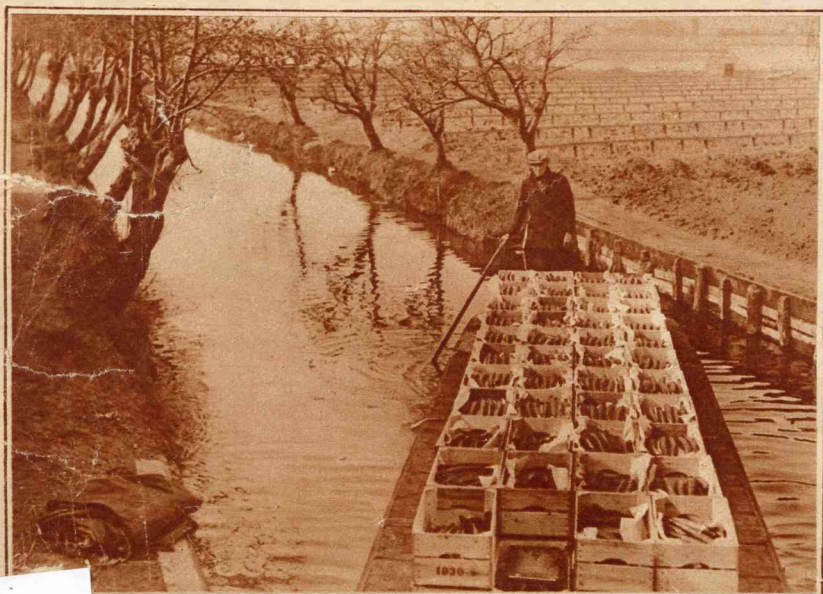
Er wordt hier hard en noest geploeterd.

's Morgens, voor dag en voor dauw, beginnen de werkzaamheden. Als de stad nog slaapt — ja, als velen nog maar pas de nachtrust zijn ingegaan, dan is de dagtaak in de tuinen alweer lang begonnen.

En als de stad ontwaken gaat — als men daar met nog bleek gelaat den killen dag begint en de duizenden, ja tienduizenden fietsers in lange rijen door de straten peddelen, is hier in de tuinen het tweede „schoff” alweer begonnen.

Wat voor de komkommerteelt wil zeggen, dat men de groote serres sproeien gaat met duizenden gieters water. Voor elke vier planten één grooten gieter in dit geval.

Gesproeid wordt er in overvloed, dat alles drijft in plassen. Gesproeid in ruime mate, dat de vette, broeiende aarde als pap te sudderen ligt onder de hooge temperatuur.

RIJKE KOMKOMMEROOGST:
Schuiten vol met deze heerlijke vruchten, ontworpen aan de natuur, worden gebouwd over de slooten door het kille voorjaarsweer langs de kale boomen, waar geen knopje nog te bespeuren valt.

En komt men dan binnen in deze enorme tuinen onder glas, waar lauwe druppels kleven aan glas en blad, waar zwaar en loom de warme dampen hangen, vervuld van groeizaamheid, — dan klopt het bloed je tegen de randen van je boord, in de zwellende aderen. Dan voelt ge, hoe hier in deze atmosfeer, verzadigd, verdrinkend in vochtige, klamme warmte, in broeierige kiefheid, alles dijen en gedijen moet, en staat ge voor de oplossing van het wonder, neen van duizenden wonderen, die uw oog hier aanschouwen in den vorm der duizenden kolossale komkommer-vruchten, die in luttele weken tijds uit den grond werden gestoomd. Vettig plekt de broeihitte op de huid. Zwaar hangt de zuurstof, uitgeademd door de tropische plantenweelde onder het dichte glas. Vroolijk valt de zor door al het groen naar binnen. En zomerweelde en -warmte maken ons lui en traag in deze der Natuur ontstolen vruchtbaarheid.

We zagen de komkommerplantjes, enkele weken geleden, poover en slapjes overgeplant in de aarden potjes, aan stengeltjes zoo bros en zwak dat rietpijltjes ze moesten stutten. Maar nu zagen we de vruchten, malsch en sappig om in te bijten, in lengten tot veertig centimeters, reeds plukken van deze nog pas zoo zwakke plantjes.

Plukken en tassen in keurige kistjes, op wat hooi en tusschen vloetjes.

Stapelen op platte schuiten in de slooten langs de serres. Schuiten vol met deze vruchten zagen wij boomen door het kille voorjaarsweer langs de kale boomen, die dor en naakt nog stonden langs de heldere slooten en kanaaltjes, waarin het water rijzig spiegelde in de koude natuur, waar nog geen knopje

De geladen schuiten — afgedekt nog — liggen klaar om het veilinggebouw ingeboord te worden.

De komkommer ter veiling. De schuit is binnengevaren en met ernstige belangstelling wordt het product bekeken. Ziet de koopers met hunne handen onder de banken heimelijk hun bod doen door te drukken op de elektrische contacten die correspondeeren op het mijnbord.

LOOSDUINEN: doch hoe schoon het weer ook was, — 'n nuchter kille wind streek er over dit vlakke waterland, waar het zonnetje, snaaks en vroolijk, met lichtend spel bekoorde.

te ontdekken viel. Schuiten vol van dezen, de natuur ontworpen rijken oogst van de prachtvolste vruchten!

En 's middags ging de oogst van dien morgen de kanaaltjes af, naar de veiling. Van alle kanten werden de platte schuiten veilingwaarts geboord. Schuiten met de heerlijkste, goudgele sla-kroppen, kisten vol! Schuiten met radijs, schuiten met komkommers. Koopers per auto, per fiets, te voet, komen van alle kanten en fel gaan de deskundige blikken over de schuiten, die straks in het veilinglokaal komen binnengevaren.

En nu wij de komkommer reeds gezien hadden in haar prilste stadium, toen ze slap te wiegen stond in het bloempotje, nu wilden wij ze nog even zien in haar laatste, Loosduinsche stadium, n.l. voor de kooplieden.

Aan en uit, in gestadigen voortgang, gingen de lichtjes op het groote mijnbord.

Verdoken en stiekum zat men te mijnen met de hand heimelijk aan het contact onder de bank. En strak en gespannen stonden de gezichten der kooplui, die hier hun slag moesten zien te slaan. Zenuwachtig lawaai, gelach zoo nu en dan, afgewisseld door stille spanningen, heerschte er telkens in het veilinglokaal, waar de schuiten, boordevol van Westlands producten, voorbijdreven en voortgaande verkocht werden!

Ja, er wordt daar hard, er wordt daar veel, er wordt daar soms zenuwachtig gewerkt en geploeterd in dat nijvere Westland, waar wij nu, voor ons blad, 'n kijkje namen — bij 'n klein onderdeel: de komkommerteelt.

Loosduinen, 7 Maart 1930.

A. A. L. GRAUWANS

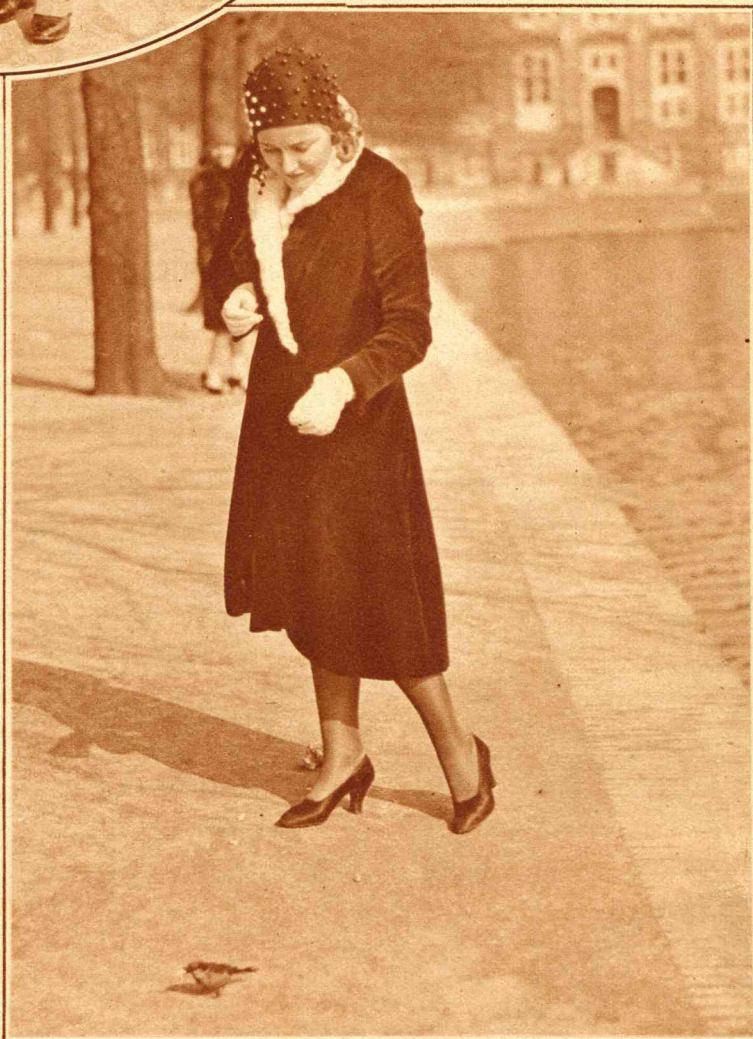
Lientje Deijers

voor de Lens

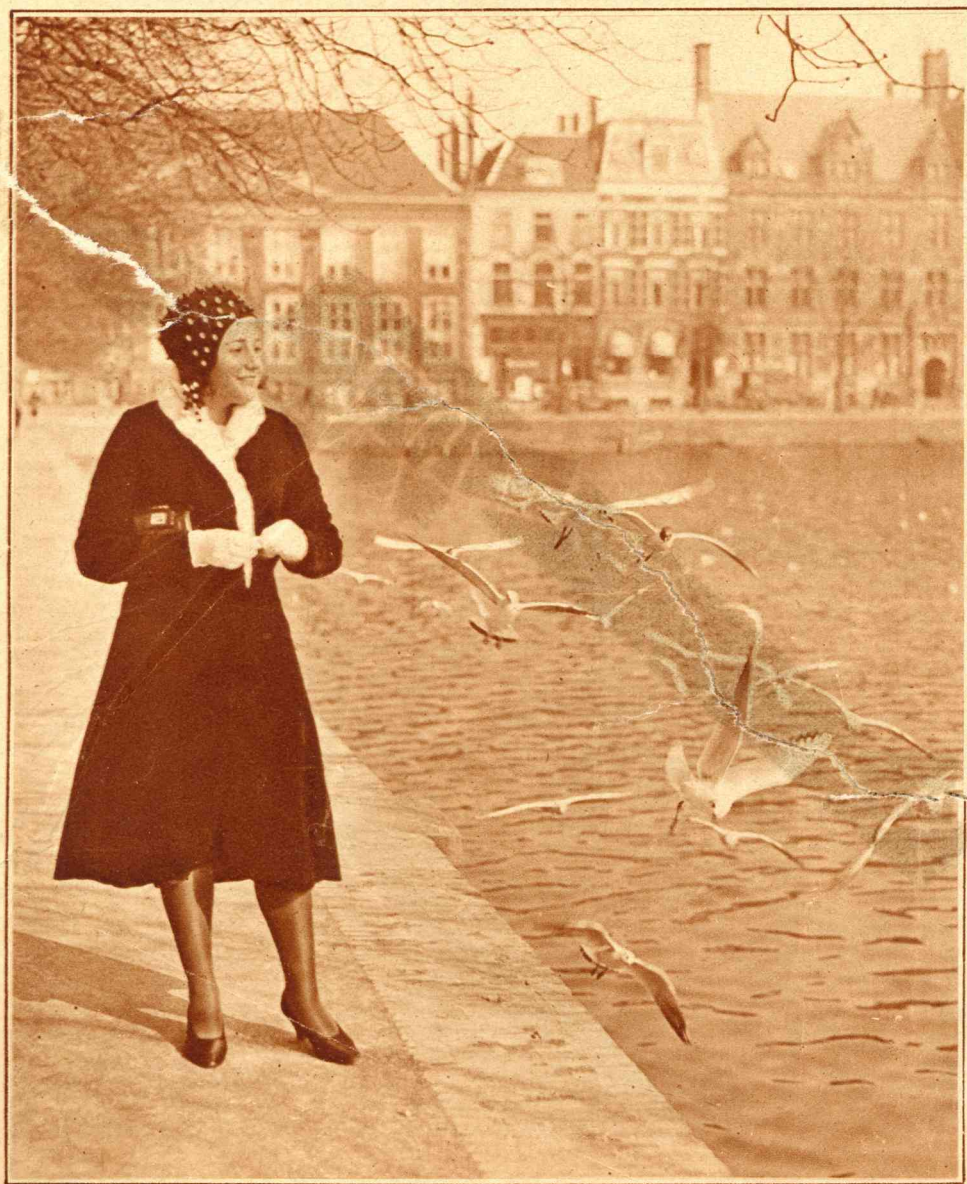

Lientje met haar pappie, wandelend door Den Haag. Puur geluk, 'n Lentezonnetje, straalt er van haar gelaat. 't Was toch ook zoo'n mooie dag voor het ploeterende filmsterretje, dat het, dank zij haar ingespannen werken, reeds zoover mocht brengen.

Lien van dichtbij. Hebben we te veel gezegd?

Och, wat 'n lief vogeltje, hè? — Wie?

zoals ze vandaag, 21 Maart, Lentedag, alles zoo fijn vond! Haár film in Den Haag. 't Was reuze, vond ze. En dank zij de charmante, liepe hulpvaardigheid om 's Gravenhage in Beeld aan mat snoezige beeldjes te helpen, kunnen wij ze hier onzen lezers, maar vooral lez. ressen ook, presenteren. „Maar ik zal me er voor verkleeden“, zei Lien. „Wat zoo, in dit reiscostuum hebben ze me allemaal al gefotografeerd“. En inderdaad, 'n uur later stond ze voor ons, het gouden blondinetje, in diepzwart fluweel, extra gekozen voor de foto-opnamen. Deze technische kant aan 't fotografeeren had deze kleine, reeds betekenisvolle lens-actrice niet over het hoofd gezien. Gezellig babbelen wij nu door Den Haag gegaan. Hebben hier en daar een plaatje gemaakt en me twijfelen niet, of deze beeldige pagina valt wel in den smaak van onze 's Gravenhage-in-beeldenaars!

Deze foto moest mee naar Berlijn. Die kiek vond ze gewoon „zalig“! Meeuwenvoederend aan den Hofvijver, nee maar, dat moesten ze in Berlijn zien.

Lente aan de Riviera: prinses Aga Khan (links), de gelukkige Françoise, die de echtgenote werd van den miljoenen rijken Indischen prins, in haar versierden wagen bij het bloemenfeest te Juan les Pins.

Lenteboden in het hartje van de Residentie: een fleurig groepje crocussen aan het Voorhout.

NIEUWE LENTE

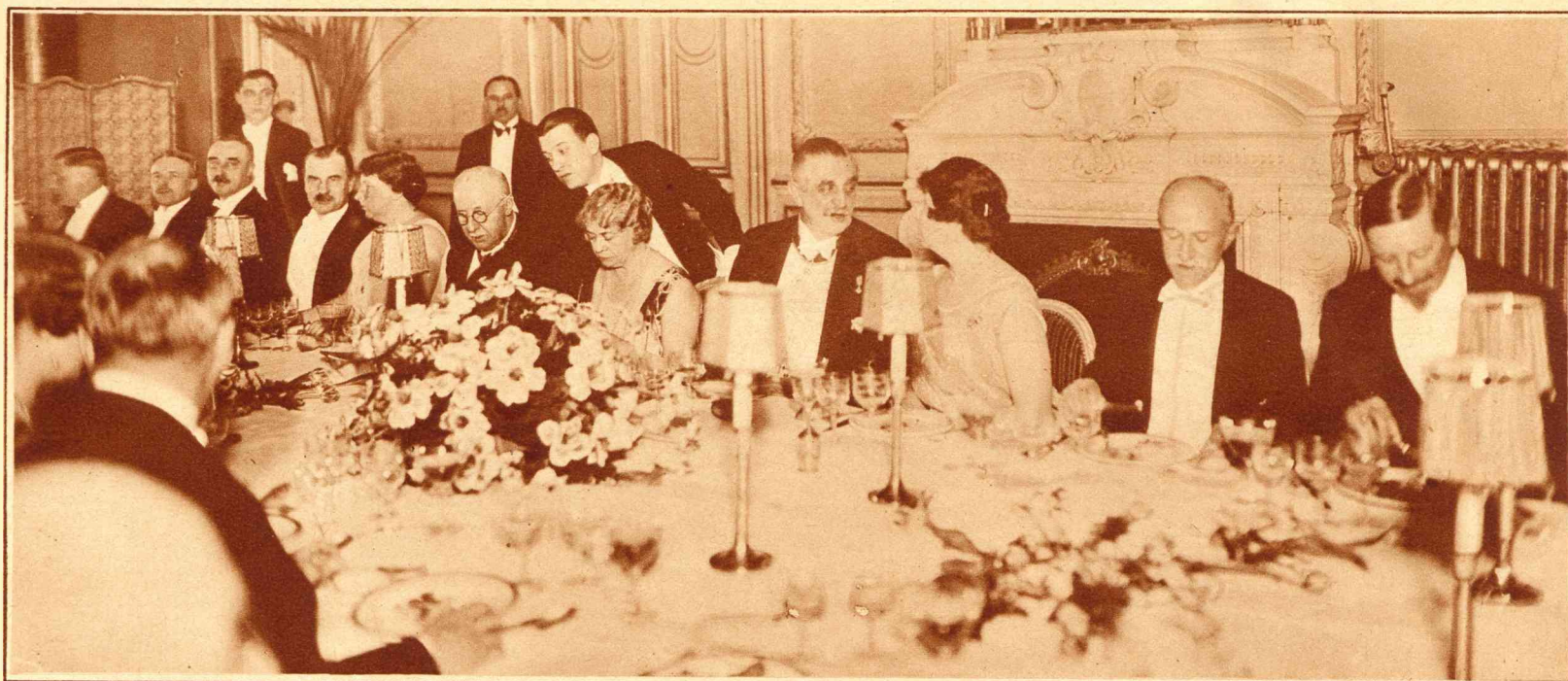
Lente in Cornwall: bloembollenvelden zijn niet het monopolie van de Zuidhollandsche duinstreek. Ook Golval in Cornwall (Engeland) heeft uitgestrekte bloemvelden en de narcissen komen er reeds, zooals de Engelsche foto's laten zien, in vollen bloei.

Lente aan de Theems: het water lokt al, en zoodra het warmer wordt, zal de Londensche rivier weer wemelen van de vol en fleurig bemande booten: de voorbereidselen worden al getroffen.

Lente in Filmland: een lentegroet biedt ons met haar veldbouquet de Ufa-ster Liane Haid.

Haagsche Kroniek

Ter bestudeering van verkeersvraagstukken vertoefde dezer dagen de Belgische minister Lippens in ons land. Op het diner, dat te zijner eer in de Residentie gegeven werd in Hôtel des Indes, kieften we deze hoofdgroep met van rechts naar links Ir. Ringers, burgemeester Patijn, mevr. de Graaff, minister Lippens, mevr. Reijmer, mr. Vissering, mevr. Everwijn en den Belgischen gezant, den heer Ch. Maskens.

De gebeurtenis en 'n gebeurtenisje — De Hollandsche keuken en de Hollandsche leeuw — Een Haagsch filmsterretje in de stad — „Aller Belang” — 'n Belangrijke factor, die vergeten wordt — Decentralisatie 'n Haagsch verschijnsel — De markt, de H.T.M., het stadhuis, nieuwe wijken, enz. — Opa kreeg na zeventien jaren eindelijk gelijk — Onze broek is te lang!

De gebeurtenis hier ter stede is welhaast geen gebeurtenis! Het eenige, dat er van opgemerkt wordt door het Haagsche publiek is: 'n foto in de krant van een gewirwar van hoopjes kaalhoofden in smoking en hier en daar 'n buitenslandsche vlag aan de voorgevels der hôtels. En dat weinige trekt de belangstelling niet voor... de codificatie-conferentie.

In ieder geval is één ding blijven bestaan: de diners! Ook het codificeeren schijnt, evenals het regelen van herstelbetalingen, het gesmeerdst te loopen met volle magen. En dit eenmaal vastgesteld zijnde, wensch ik den codificatie-gedelegeerden: „smakelijk!”

De Hollandsche keuken mocht al beroemd zijn — typisch is het verschijnsel, dat de Haagsche conferenties zoo vlot van stapel liepen en de Londensche reeds van den eersten dag af aan 't mislukken is...

Ik voor mij, ik prefereer óók de Hollandsche boven de Engelsche keuken en dat deze smaak niet kwaad is — zie naar het meer of minder vlotten der onderscheidene conferenties in de diverse wereldhoofdsteden. Waar het beste wordt opgeschept, wordt het gezelligst gepraat, geconfereerd! Niet voor niets heeft de Nederlandsche Leeuw 'n bos tandenstokers in z'n pooten. Hij moge ze nog lang en in vreetzaamheid (zie z'n opengesperden muil) torsen.

En zoo ziet men dan vaak, als de groote gebeurtenis geen gebeurtenis worden kan, het zwaartepunt verleggen naar kleinere gebeurtenisjes. Zooals deze week geschiedde met de overkomst van 'n lief Haagsch meisje, dat sinds enkele jaren te Berlijn toeft. Lientje Deijers. En als ik aan dit Hollandsche filmsterretje terugdenk, dan blijft me bij: één zonnige glimlach, die er steeds straalde van het teerblanke koppetje, gegeven door 'n weelde van gouden luister, die er scheen van haar goudblonde krullen. Glimlach van puur geluk, omdat ze 't „zoo fijn vond, weer eens terug te zijn in den Haag en nog wel op het oogenblik, dat haar film Lentestormen in Asta ging!” En stralen van geluk blonken er uit de sprekende oogen, die het teere kopje zoo bijzonder bezielen. En dat dit kleine, frêle wezentje het in al haar eenvoud en ongedwongenheid, in haar naïeve oprechtheid, wat alles zoo'n bijzondere charme verleent aan dit

kindvrouwtje, brengen mocht tot hoofdrollen in Ufa-films als *Lentestormen*, dat is wel zóó veelbelovend voor dit prille actrice-tje, dat den Haag van haar de grootste verwachtingen koesteren mag! Te meer waar ze binnenkort 'n belangrijke rol vervullen zal in 'n klankfilm, de film der toekomst. „'t Is hard werken geweest,” zuchtte ze, „om zóó het Duitsch te leeren, dat ik er in spelen kan, maar nu is het dan toch zoo ver! En „stomme” films worden bij ons (Ufa) niet meer gemaakt, dus ik moest wel!” Lientje, succes, veel succes in je veelbelovende, maar ook veel-eischende loopbaan. Te veel eischend bijna, voor die smalle schoudertjes, waar ge 't vele, zware werk op torsen moet!

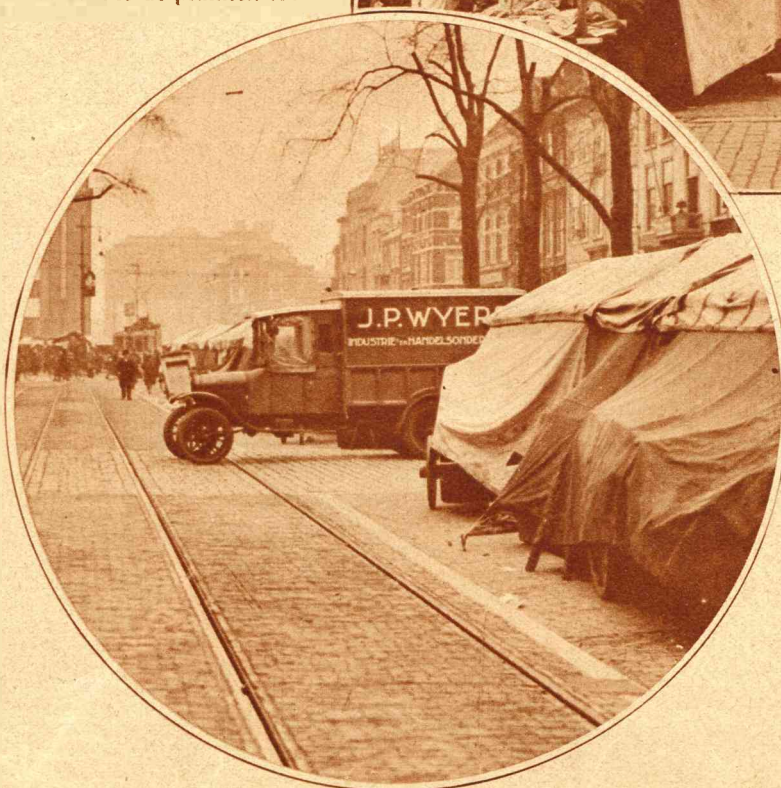
„Aller Belang”, de marktkoopliedenvereniging, heeft een belangrijk adres gericht tot B. en W. inzake de plannen tot

verhuizing van de markt naar de Herman Costerstraat.

Onze koopliutjes zien niet veel goeds in dien verhuis en ik zou zoo zeggen: zij kunnen het weten! Kooplieden, groot of klein, zijn menschen van en uit de practijk en in dit geval is aan hun zienswijze meer gewicht te hechten, dan aan die van

De verkeersgevaaren bij de tegenwoordige markt-indeeling. Hierboven: raketingscheert de tram langs de kramen, terwijl de bestuurder ieder uitzicht mist in de tusschen de kranen loopende doorgangen. Hiernaast: de auto's, die de doorgangen tusschen de kramen passeeren, missen elk uitzicht op de kruisende trambaan.

hen, die alles op papier regelen. 'n Zeer belangrijken, toekomstigen factor vormen zeker de vele belangen, die er tevens op het spel staan voor den omwonenden handeldrijvenden middenstand! 'n Middenstand, die opgroeiende uit het marktwezen en dus moet vergaan met het verplaatsen van de markt.

Toegegeven dient te worden, dat het verkeer daar

op de Prinsegracht dwingende eischen stelt, maar of daarmee toegegeven dient te worden, dat dan de heele markt maar opgeruimd moet worden van deze plaats. . . . is dat niet het kindje met het badwater wegsnijten. En — dat lijkt me 'n vraag van beteekenis, die ik hier zou willen stellen — is ons verkeerswezen er voor de ingezetenen of zijn de ingezetenen er voor 't verkeerswezen? Want reeds gaf „Aller Belang” 'n zeer aannemelijk-lijkend situatieplan voor 'n nieuwe regeling op de Prinsegracht, 'n plan, dat minstens waard is, eens geruimen tijd beproefd te worden! Ten slotte kan men ook aan de Herman Costerstraat 'n marktregeling treffen, die voor de veiligheid van het verkeer niet deugt. Wellicht kan op de Prinsegracht het tegenovergestelde worden bereikt, waar nu toch de trams onnoodig rakelings langs de kramen schuiven. Onnoodig, ja, want er zijn wel meer groote

stedelijk karakter bewaren en den Haag niet zien verworden tot een fragmentarisch, onsamenhangend gewest met honderden centra en dus een noodlijdenden winkelstand, verspreid als ie ligt in de honderden „stadjes” zonder inwoner-tal.

Zelfs de H.T.M. ziet eigenlijk geen kans meer, te voldoen aan de duizenden klachten over haar trage dienstregeling. Want als ik den toestand goed begrijp, dan is hij zoo: dat er op de kolossale af-

Een aardig kiekje van de oefening, die het tweede escadron van ons derde half-regiment huzaren de vorige week Vrijdag hield voor het Scheveningsche Kurhaus. De ruiters daalden te paard de steenen trappen af om daarna op het strand eene oefening in gevechtsformatie te houden. De exercitie werd veel vroeger dan den aangekondigden tijd afgewerkt, en vele kijkklustigen kwamen zodoende te laat; toch was er nog belangstelling genoeg.

Dr. Frederik van Eeden bracht Maandag j.l. een bezoek aan de tentoonstelling, welke er in de Haagsche Volksuniversiteit is ingericht ter gelegenheid van zijn zeventigsten verjaardag. Te midden van zijn familie en vrienden fotografeerden wij er den grijzen dichter.

steden, met zeker zulke uitgebreide markten als de onze, waar men zeker niet over meer plaatsruimte beschikt. Doch het veel-plaats-innemen, het decentraliseeren zit onzen Regeerders in het bloed. Terwijl het juist voor 'n zeer voornaam deel centralisatie is, die men voor bloei, welvaart (en ook grootstedsheid) in het nog moet houden. Onze stad waait zoo zoetjes in flarden uit elkaar. Hier 'n uitlooper van kilometers lang; daar 'n rijk, die op geen enkele wijze meer tot de stad behoort en er ook niet mede verbonden is; dan weer 'n z.g. villapark, dat als 'n brok afgewaaid stad te soezen ligt in landelijke rust en nu de markt naar den buitenkant in de . . . wei. Om van het uitrukken uit het bewoonde centrum van het nieuwe stadhuis dan nog te zwijgen. 't Lijkt op een destructieve, decentraliseerende stedenbouwpolitiek, waartegen eens 'n bordje-halt moet worden opgestoken, willen we ons

standen te weinig menschen wonen om een geregelder, sneller dienst op vele lijnen te krijgen, die loonend is! Vandaar dat de H.T.M. al maar aanstuurt op z.g. massa-vervoer (prosit, tram-

mende Hagenees), wat zeggen wil: weinig rijden maar met uitpuilend-volle wagens. . . . Dit laatste wordt tenminste officieel toegegeven.

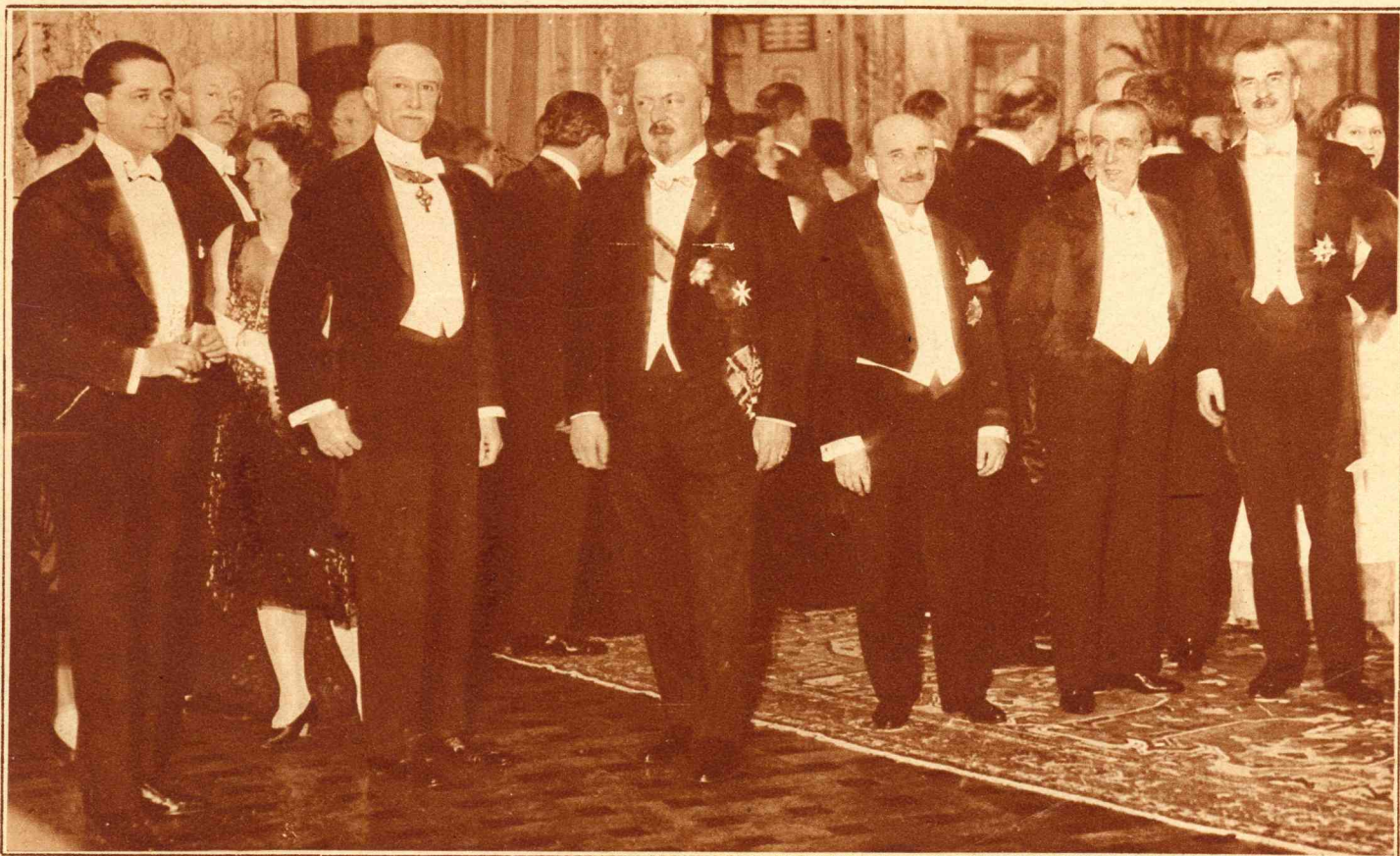
Nu is het waar, onloochenbaar juist: over jaren en jaren zal men dit beleid onzer overheden prijzen! Zal men z'n voordeel doen met de „grondverovering”, die vandaag gepleegd wordt. Want steeds voller en voller zal ook onze stad van menschen worden en zoo zullen. . . de „gaten” zich vanzelf „vullen”.

Maar hierop zou ik willen zeggen, dat dit gelijk, dat men over vijftig jaren krijgen zal, hetzelfde is, als de goeie grootvader meende te krijgen, toen ie van z'n 18 jaar geworden kleinzoon beweerde: „Nou zie je eens; heb ik dat jong reeds zeventien jaar geleden een lang broekje cadeau gedaan; ze lieten het liggen, en nu vandaag, na zeventien jaar, nu trekt ie het pas aan; nu krijg ik eindelijk gelijk!” — Heusch, ons aller broek is veel te lang op het oogenblik. . . .

Den Haag, 23 Maart 1930.

A. A. L. GRAUMANS.

F. v. K., van Diemenstraat. 't Is dezelfde. Dank voor uw brief. J. A., van Nijenrodestraat. Brief ontvangen. Ben het met u eens en kom daar volgende week op terug.

Donderdagavond van de vorige week bood het Haagsche Gemeentebestuur den deelnemers aan de Conferentie ter Codificatie van het Internationaal Recht eene soirée aan in Hotel De Twee Steden. Onder de gasten bevond zich ook Z.K.H. Prins Hendrik, dien wij hier zien met aan zijn rechterhand burgem. J. A. N. Patijn en aan zijn linker de gezanten van Frankrijk, Spanje en België.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Hij zag alle kleur uit haar wangen wegvloeien, toen ze in haar verwarring haar toevlucht zocht in handelend optreden, en met uitgestoken handen de kamer doorliep, naar hem toe. Haar zachte stem trilde.

„Bob,” zei ze eenvoudig en ongekunsteld, „ik ben zoo blij, dat je hier bent.”

Hij nam haar handen, omdat hij niet goed wist, wat hij anders doen moest, en bij den druk van haar zachte vingers doortrilden hem half-vergeten aandoeningen, en een diepe ontroering, waartegen de verbittering, die hem vervulde, zich niet lang zou kunnen verzetten. Het bloed steeg hem naar de wangen — en hij liet haar handen vallen, alsof ze hem brandden.

„Dank u,” mompelde hij.

Er was diep medelijden in den blik, dien ze op hem richtte, terwijl ze hem naar den divan leidde en zelf naast hem ging zitten. Hij zonk diep weg in de ongewone luxe van de veerende kussens, maar hij bleef star en onbeweeglijk en keek opzij weg, de groote kamer in. Lois wierp een blik op zijn profiel: alle zachtheid was verdwenen. Het was een scherp, bijna grimmig profiel — hard als graniet. Hij scheen eerder van den leeftijd van haar vader dan van haar eigen jaren. En hij scheen vergeten te zijn, hoe hij een gesprek moest voeren. Haar eigen taak was ontzaglijk moeilijk.

„Was alles goed in orde op je kamer?”

„Ja, juffrouw.”

„En de kleeren —?”

„Ja juffrouw.”

De tranen kwamen haar in de oogen en ze legde haar handen op de zijne met een spontaan gebaar van droefheid en medelijden. „O! Bob — doe zóó niet!”

„Hoe niet?”

„Zeg geen „juffrouw” tegen me. Toe — kun je me geen Lois noemen, zooals je gewoon was? Kunnen we onze vriendschap niet voortzetten van 't punt, waar we haar achterlieten?”

„Ja juffrouw. — dat zal wel.”

In de deur verscheen een glimp van Croesus' grijns.

„Het diner is opgediend, juffrouw Lois.”

Zij stond op en wachtte op hem. Samen liepen ze naar de eetkamer: zij jong en soepel, vol van de veerkracht en bevalligheid van gezondheid en jeugd; hij met een tred zoo afgemeten en regelmatig als de roffel van een treurmarsch; met gebogen hoofd, zijn oogen strak op den grond gericht en zijn lippen opeengeperst tot een dunne, strakke lijn. Bij de deur voegde Peter Borden zich bij hen. De oogen van vader en dochter ontmoetten elkaar een seconde, en de blik, dien zij wisselden, drukte heel hun gemeenschappelijke zorg uit en beloofde wederzijdsche samenwerking in de zware taak: dezen man schadeloos te stellen voor het onrecht, dat hem was aangedaan.

Peter Borden zat aan het hoofd van de tafel, zijn dochter tegenover hem. Tusschen hen in had Bob Terry zijn plaats gekregen. Hij werd half verblind door den glans van het damast, het glinsterend zilver; de zachte rust om hem heen was een ongekende gewaarwording. Herinneringen en beelden uit de laatste drie jaren stegen met bijna spookachtige duidelijkheid in hem op: de voeding, driemaal daags: een lugubere opmarsch naar een onmetelijke eetzaal, waar tinnen borden al hoog opgeladen stonden met voedzaam, maar onsmakelijk eten; waar

de mannen op kleine, harde krukjes zaten en het spreken hun niet vergund was. Driemaal daags gedurende drie jaar was hij zoo gevoederd met de rest van den troep — gevoederd en weggezonden. De maaltijden waren de ergste verschrikkingen geweest, niet omdat het voedsel niet goed en overvloedig was, maar omdat ze de meest dierlijke verrichtingen van het heele dagprogramma leken.

Er werd weinig gesproken tijdens het maal. Een gewoonte is maar moeilijk in één oogenblik af te schudden, en Bob had geleerd, niet te spreken. Borden en zijn dochter waren nerveus en slecht op hun gemak.

De situatie verbijsterde Bob Terry. Zelfs in de oude dagen had hij nooit durven dromen van een luxe als deze. Nu en dan was hij als gast in dit huis ontvangen, terwille van zijn vriendschap met Lois, en ook omdat Borden graag openlijk blijk gaf van zijn persoonlijke belangstelling in den jongen man. Maar zijn eigen levenswijze was zeer bescheiden geweest, zooals dat past aan een jongmenschen, dat nog maar klerk is en hoopt op een goede toekomst. Nu —

De koffie werd rondgediend. Sigaren en sigaretten werden Bob toegestoken. Hij koos een sigaret en op Borden's voorstel keerden ze terug naar de zacht verlichte huiskamer, waar Croesus hun de koffie nadroeg.

Ze rookten in stilte. Lois zat op den divan en Bob naast haar. Peter Borden, die tegenover hen zat, sloeg hen ernstig gade. Tenslotte begon hij te spreken, met onzekere stem.

„Bob,” zei hij. „Ik wilde eens met je praten — in Lois' bijzijn.”

De oudere man aarzelde, toen wierp hij zich

moedig op zijn onderwerp: „Drie jaar geleden verleende ik er mijn medewerking toe, om je naar de gevangenis te zenden voor een misdaad, die je niet bedreven had. Ik behoef niet te herhalen, dat ik te goeder trouw was — maar nu is de tijd gekomen om alles te doen, wat ik kan, teneinde je schadeloos te stellen voor wat er gebeurd is.”

Hij hield op en verwachtte blijkbaar, dat de jonge man zou spreken. Maar Bob bleef zwijgen, zijn gezicht was star en zonder uitdrukking.

„Ik geef me er natuurlijk ten volle rekenschap van,” ging Borden voort, „dat de tijd niet teruggezet kan worden en dat, wat gebeurd is, niet meer ongedaan gemaakt kan worden. Je kunt niet teruggaan naar wat je was; toen ik mijn treurige vergissing maakte. Zie je, Bob, ik dacht, dat je schuldig was: iedereen dacht, dat je dat was. De zaak leek me dubbel verschrikkelijk, omdat ik méér dan een werkgever voor je geweest was — in zekeren zin zelfs meer dan een vriend. Ik had mijn huis voor je opengesteld, ik had toegestemd in een vriendschap met mijn dochter. Ik was oprecht veel van je gaan houden. Ik had groote plannen voor je toekomst, en om je daar het bewijs van te leveren, gaf ik je een post van vertrouwen.”

Toen kwam die ellendige geschiedenis van de verduistering. Alle ontdekkingen schenen naar jou heen te wijzen. Zelf deed je niets om je te rechtvaardigen. Ik was diep teleurgesteld en bitter gegriefd. En Bob — je zult dit waarschijnlijk nooit begrijpen: maar toen er op gezinspeeld werd, dat ik misschien zou kunnen besluiten, de zaak niet te vervolgen, schonk ik aan die mogelijkheid geen seconde aandacht. Ik geloof in den Staat, Bob en in de instandhouding van onze gemeenschap.

Ik geloof ook, en zal altijd blijven gelooven, dat, wanneer er een misdaad begaan wordt, de Staat beleedigd wordt en niet het individu. Toevallig denkt de wet er óók zoo over; maar het is ook mijn persoonlijke theorie, waar ik steeds aan vasthoud. Het was daarom niet het verloren geld, dat me er toe bracht, de zaak te doen vervolgen — het was de overtuiging, dat ik geen recht had, mijn getuigenis onder mij te houden. Je zult mijn houding wel nooit kunnen begrijpen — en ik vraag je ook niet, dat te beproeven. Ik tracht je alleen uit te leggen, waarom ik deed zooals ik gedaan heb. Ik tracht je te bewijzen, dat mijn motieven niet bekrompen of kleinzielig waren.

Wat voorbij is, is voorbij — dat hoop ik ten minste. Op mij rust nu de taak, om, althans zooveel mogelijk, de fout te herstellen, die ik heb gemaakt. Ik besef ten volle, dat het gevangenisleven zijn stempel op iemand drukt: ik weet, dat de drie jaren, die je daar hebt doorgebracht, nooit kunnen worden uitgewischt. Maar ik bied je in alle oprechtheid aan, te doen wat ik kan — en ik hoop, dat je mijn aanbod zult aanvaarden. Ik zeg je dit alles in het bijzijn van Lois, omdat ook zij er haar taak in zal te vervullen hebben.”

Borden zweeg een oogenblik en stak een sigaar op. „Mijn voorstel is, dat je in mijn huis komt wonen — voorgoed — als een lid van mijn huisgezin. Ik wensch, dat je al wat ik bezit als het jouwe zult beschouwen. Je hebt maar te vragen om wat je verlangt, en ik zal het je geven. Ik ben geen rijk man, in de beteekenis die tegenwoordig aan het woord rijkdom wordt gehecht — maar ik ben verre van arm. En dus, Bob — is

UIT HET LAND VAN DE RIJZENDE ZON — Een jongdanserin oud-Japansche dracht.

dit mijn aanbod. Mijn huis, mijn stoffelijke welvaart... en je moogt me toch zeker niet berooven van deze ééne mogelijkheid, je althans iets terug te geven van alles wat ik je ontnomen heb."

De stem van den ouden man brak. En een paar minuten lang sprak niemand. Bob's gedachten joegen wild dooreen. Hij had de gevangenis verlaten met één denkbeeld voor oogen, één starren, verbeten wraak-wensch: dezen man te doen lijden, zooals hij zelf geleden had; hem te verzengen met hetzelfde vuur, dat hem had verteerd. Geld! Wat betekende geld voor dezen kwezelen, ouden huichelaar? En toen Bob sprak, kwamen zijn woorden langzaam en wel-overlegd.

"U noodigt me uit, in uw huis te komen wonen, mijnheer Borden?"

"Ja."

"Onder welke voorwaarden?"

Borden trok verwonderd zijn wenkbrauwen op.

"Wat bedoel je?"

"Wat zijn de voorwaarden, aan mijn verblijf hier verbonden? Welke verplichtingen neem ik op me?"

"Geen enkele. Natuurlijk niet."

"Meent u dat?"

"Absoluut."

Terry's haat jegens dezen man was niet dood. Integendeel, hij vlamde nog feller op bij dit breed ten-toon-spreiden van grootmoedigheid. Hij zag alles als door een donker glas, en de verschrikkingen van het gevangenisleven stonden hem nog te scherp voor den geest.

Zijn doffe oogen zwierven door de weelderig ingerichte kamer. Ze bleven toevallig rusten op de tengere gestalte van Lois Borden. Lois, de vertroetelde en gekoesterde; Lois, de verweerde, verafgode dochter van een toegeliefden vader; Lois, het meisje dat Bob eens zoo deemoedig had vereerd. Hij vroeg Borden nogmaals uit met een vreemden, hardnekkigen aandrang.

"Er zouden dus geenerlei beperkingen gemaakt worden?"

"Geen enkele."

Bob Terry's blik rustte op Lois Borden's gezichtje. Haar oogen werden als door een geheimzinnige macht naar de zijne getrokken. De hare waren zacht en wazig bruin; de zijne — eens blauw — hadden nu de kleur van graniet.

Het was een lang, bijna hypnotisch staren. En Bob Terry gaf zijn antwoord zonder zijn blik van het gelaat van het meisje te wenden.

"Ik neem het aan, mijnheer."

ZEVENDE HOOFDSTUK

Het geniale hoofd, dat den man in zekere kringen tot 'n beroemdheid had gemaakt, werd gedragen door zeer smalle schouders. Hij was vrij klein en tener, en had een scherp gezicht onder stug haar, dat nooit heelemaal glad geborsteld was. Hij scheen een klerk — en slechts in die hoedanigheid op zijn plaats in het bijna weelderig gemeubelde kantoor, met op de deur dat eene woord — Privé.

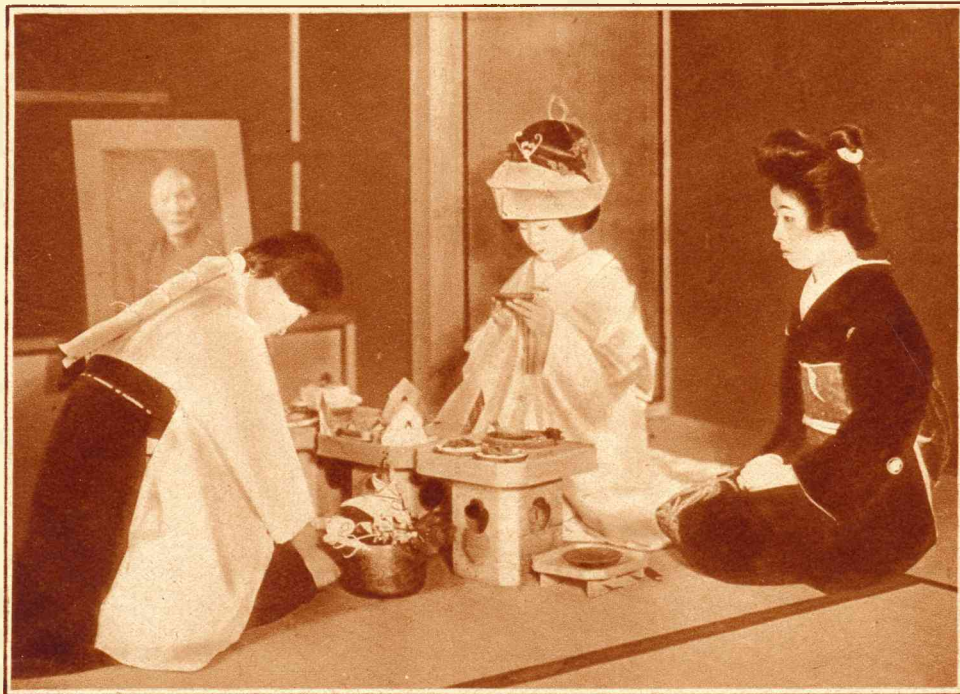
Toch was dit John Carmody's kantoor en Carmody was de man met het scherpe gezicht, die aan het bureau zat en met de nauwlettendste zorg zijn keus maakte uit twee soorten geparfumeerde sigaretten. Hij was gekleed met een eenvoud, die bijna strengheid kon genoemd worden.

Zijn privé-kantoor lag op een hoek van de veertiende verdieping van het gebouw der Eerste Nationale Bank, en tusschen dit vertrek en de hall lagen andere kantoren: die van rechtsgeleerde hurlingen, die machinaal werk voor hem deden en van rechtskundige klerken, van talrijke stenografen en typisten en archief-bedienden. Men verkreeg niet gemakkelijk audiëntie bij John Carmody — en nooit als hij het zelf niet wenschte. Er waren er veel geweest, die getracht hadden, op eigen gelegenheid tot hem door te dringen — en altijd zonder enig succes. De schuchteren stielen op ijzige ontoeschietelijkheid en wie wellicht een diepen persoonlijke wrok koesterde tegen den spitsen

kleinen man in de hoekkamer, trad men zoo noodig met bruusk geweld in den weg.

John Carmody had vijanden: vijanden van betekenis, want om een vijand van Carmody te kunnen zijn, moest men iets beteekenen. Oppervlakkig gezien was de man slechts een practiseerend advocaat, die opvallend veel succes had in strafzaken; in werkelijkheid was hij een alwetende en bijna almachtige stuwkracht in de stedelijke en Staats-politiek, terwijl hij in voortdurend contact bleef met de onderstromingen van het proletariaat.

Persoonlijk hechtte hij volstrekt geen waarde aan een politieke vermaardheid. Hij dong niet naar vooraanstaande ambten en zou ze geweigerd heb-

UIT HET LAND VAN DE RIJZENDE ZON — Een intieme gedachtenis-ceremonie voor het portret van een gestorven bloedverwant.

ben, wanneer ze hem waren aangeboden. Maar hij had er plezier in — en het wierp hem onschatbare persoonlijke voordeelen af — om hen, die zulke ambten wel bekleedden, op de vingers te kijken. Het is van een niet te onderschatten betekenis, vooraf te weten, wie in een buitengewoon belangrijke zaak tot de gezworenen zullen behooren; het is voor een advocaat bijzonder belangwekkend, precies te weten, wie de ware schuldigen zijn — zoodat deze personen dikwijls zijn diensten zochten uit zelf-verweer: eenvoudig om lippen te verzegelen, die anders den districts-gevolmachtigde interessante dingen zouden kunnen toefluisteren.

Dat was John Carmody: een vlijmscherp vernuft achter een glad masker van democratische welwillendheid; een meesterlijk speler, die met vaste hand zijn schaakfiguren voortschoof over het groote bord van den Staat; iemand die tot op een haarbreedte wist te berekenen, hoever hij gaan kon, wát hij kon of moest doen en wát hij beter kon laten rusten. Hij had schik in de bijna naïeve hulde, hem door de wereld der misdadigers gebracht. De leden van dat gilde verschaften hem een niet te versmaden praktijk, maar wat nog meer waarde voor hem had: ze verstrekten hem, bewust of onbewust, in hun haast kinderlijk-openhartige verhalen duizend kleine inlichtingen, kleine snipertjes waarheid of waarschijnlijkheid, die hij meesterlijk wist te verwerken in zijn groote webben, en die hem in staat stelden, zijn eigenaardige positie te handhaven en nog voortdurend te versterken.

Alleen uiterst eerlijke en rechtschapen lieden durfden openlijk hun afkeer van John Carmody te doen blijken. Wanneer ze zich scherp over hem uitlieten — wel, dat moesten zij weten, en hun machteloosheid amuseerde hem ontzaglijk. Ze waren niet in staat, hem uit de exclusieve clubs van de stad of uit de beste maatschappelijke kringen te bannen. Maatschappelijk was hij on-aantastbaar. Alle mannen kwamen wel of onwillens onder den indruk van zijn geniale persoonlijkheid, en wat de vrouwen betreft — Carmody nam niet de minste notitie van haar en toch was er niet één, die niet vol enthousiasme over hem

sprak, niet één, die hem, hoe dan ook, zou willen tegenwerken.

Slechts een of twee van Carmody's intiemste vrienden — en geen enkele van zijn vijanden — wisten van de zwakke plek in zijn onkwetsbaarheid, van het geheim in zijn dagelijksch leven. Men beschouwde hem als volkomen ongevoelig, als ontoegankelijk voor eenige zachtere menselijke aandoening. En toch school er achter dat uiterlijk van effen zakelijkheid een sterk bewogen gemoedsleven en nu en dan dreigde dit zijn nuchter overleg zelfs parten te spelen. Het had Todd Shannon naar de gevangenis gezonden... Carmody had zijn eigen gezworenen kunnen hebben bij die rechtszitting, zoo gewillig als marionetten bij zijn lichtste rukje aan de touwtjes in zijn hand. En hij zou ze in zijn hand gehad hebben, wanneer hij, juist in die dagen, geen kennis had genomen van Kathleen's voornemen om in zijn dienst te treden. Met Kathleen als zijn particuliere secretaresse, leek het hem in zijn eigenbelang wenschelijker, dat Todd in de gevangenis was. Ondanks diens kinderlijke bewondering voor hem, Carmody, leek het hem toch niet onmogelijk, dat Todd al zijn invloed zou aanwenden om het meisje van 'n huwelijk met hem terug te houden. Kathleen hing aan haar oom als aan een vader... En zoo ging Todd naar de gevangenis — terwijl hij zoowel als zijn nichtje vervuld waren met diepe bewondering voor de belangelooze bemoeiingen van den grooten man in Todd's voordeel — en Carmody was vrij om te trachten het meisje te winnen en voor het leven aan zich te binden.

Verscheidene jaren lang had zij hem nu reeds voortdurend teleurgesteld. Hij wist, dat zij 'n groote vereering had voor zijn macht en bekwaamheid. Haar bewondering voor wat hij tot stand wist te brengen, sprak uit elk van haar blikken en gebaren — en toch, in al die jaren van voortdurend samenzijn had hij nooit door den sluier van haar persoonlijke terughouding kunnen heendringen. Hij stond nu verder van het meisje af dan in de dagen, toen Todd Shannon naar de gevangenis ging, en hij was véél te slim en een veel te bekwaam veldheer om een catastrofe te riskeeren door één groote strategische fout. Hij was er nooit in geslaagd, haar ervan te overtuigen, dat hij een gewoon sterveling was en geen halfgod; en vrouwen van vleesch en bloed plegen haar hart niet weg te schenken aan mythologische helden.

De deur ging open en een man kwam binnen. Het was een ontzaglijke gestalte, schilderachtig op een heel eigen manier. Officieel was hij John Carmody's incasseerder. Practisch was hij Carmody's „Vrijdag“.

Zijn zes voet lange figuur teekende zich reusachtig af tegen de paneelen van de notenhouten deur, massief en onwrikbaar. Het prachtig gevormde hoofd was bijna geheel kaal en glansde in de baan morgenzon, die door het oostelijke raam naar binnen stroomde. Zijn kaken waren die van een beroepsbokser, zijn gang was die van een overgespierd worstelaar. Maar wanneer hij sprak, gaf zijn stem aan wie hem voor 't eerst ontmoetten, bijna een schok.

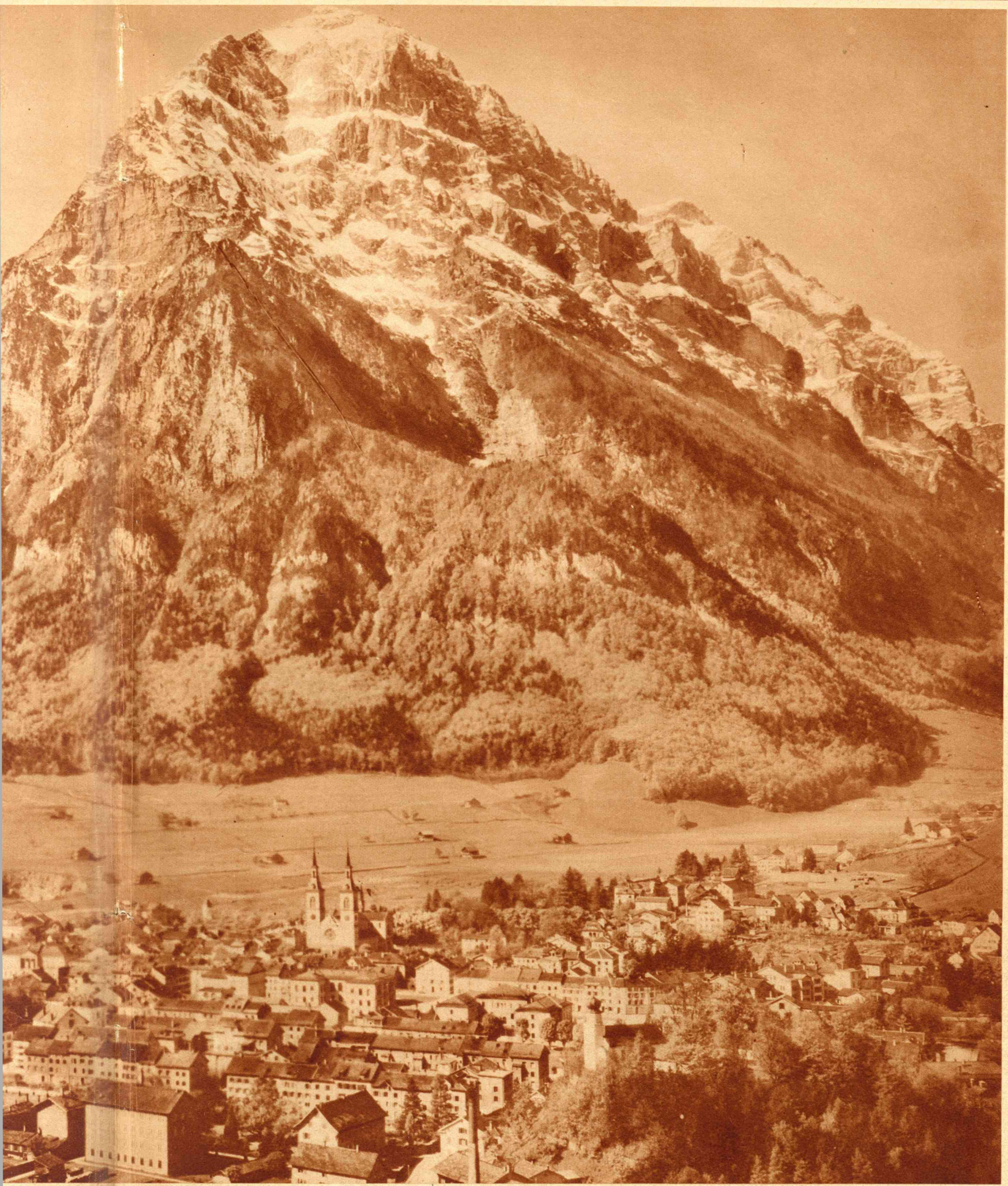
De man lispelde!

Er waren er, die nog steeds dachten, dat Willie Weaver's lispelen meer een pose was dan een spraakgebrek. De dunne, fluitende lettergrepen kwamen belachelijk-zwak uit den breeden, vasten mond; ze waren in de zonderlingste tegenspraak met de herculische gestalte en de koude, vlakke oogen. De lispelende Willie Weaver! Een man, een vechtersbaas. Een levend bolwerk tusschen John Carmody's tengere gestalte en fysieke geaardheid. Niet, dat het Carmody aan moed ontbrak, maar het ontbrak hem aan de noodige kracht en de vinding van Willie Weaver aan.

(Wordt voortgezet)

Een indrukwekkend Alpengezicht

gezicht

GLARUS IN DE ZWITSERSCHE HOOGALPEN MET DEN MACHTIGEN GLÄRNISCH OP DEN ACHTERGROND.

PERZISCH VOLKSLEVEN
De hoop van Perzië.

HET MEISJE MET HET GOUDEN HART

door Claverten

Zoo werd ze genoemd in het barre Noorden: „the girl with the gold heart”, en als zoodanig was Catharine, de dochter van den Engelschen Zendeling, bekend zoowel bij de Eskimostammen aan de uiterste Poolkust als bij de trappers en jagers van de beruchte sneeuwvlakte, en er was misschien geen man in dat deel van het Noorden, die niet met vreugde zijn leven zou hebben gegeven, om het hare te redden of om haar eenig leed te besparen.

Haar vader, vroeger Zendelingsconsul van Alaska, had na den dood van zijn vrouw verzocht, van zijn werkzaamheden aan den Zendingspost te worden ontheven en begaan met het lot van zijn honderden blanke en gekleurde broeders en zusters, die toenmaals daarboven in het uiterste Noorden zonder verpleging of verzorging bezweken aan de pokken en de cholera, besloot hij zijn verder leven te wijden aan de verzachting van het leed van de zieken in de witte wildernis.

Lang had de Zendeling geaarzeld, voor hij zwichtte voor den aandrang van Catharine, hem te mogen vergezellen, veel liever had hij haar aan den Zendingspost onder vertrouwde hoede achtergelaten, maar de beden van zijn dochter waren zoo dringend geweest, dat hij tenslotte zijn bezwaren op zij had gezet, en haar had meegenomen naar het Noorden. In de zes jaren dat Catharine hem bij zijn omvangrijk liefdewerk had bijgestaan, had de Zendeling zijn besluit nog geen oogenblik behoeven te betreuen; uit het kleine, teere meisje van voorheen was de dappere, sterke jonge vrouw gegroeid, die zoowel tegenover een dreigend gevaar met vastberadenheid geweer en revolver durfde hanteeren, als met liefdevolle voorzichtigheid de afzichtelijke vrieswonden van de trappers wist te reinigen en te verzorgen. Door die opoffering van de beste jaren van haar jongemeisjesleven aan de belangen en de nooden van de ruwe bewoners van het meest verlaten deel van de wereld, had zij zich den eernaam veroverd van: „het meisje met het gouden hart”, en zelfs de ruwste trapper en farmer en de meest onbeschaafde Eskimo vormde in het diepst van zijn hart een zegewensch voor haar geluk, als haar naam in de kampen, in de blokhuisen of in de sneeuw hutten werd genoemd.

Dien morgen was de Zendeling in gezelschap van zijn eenigen halfbloed-bediende met zijn hondenslede naar het Noord-Westen getrokken, waar de Engelsche vossenfarmer zijn hulp had ingeroepen. Voor zijn vertrek had hij Catharine

op het hart gedrukt, zich niet te ver van het blokhuis te verwijderen, de winter was ongehoord streng geweest, duizenden dieren waren doodgevroren en nu, tegen de lente, had het gebrek aan voedsel de wolven in groote troepen uit de bosschen naar de barre vlakte gedreven, waar zij, jagend op mensch en dier, met alles wat verslindbaar was, de knagende pijn van den honger trachten te stillen. Zijn waarschuwingen waren echter overbodig geweest, Catharine wist hoe gevaarlijk wolven zijn, als zij hongerig waren, en dat niets voor hun elan en woede veilig was, als zij in troepen waren aaneengesloten. Haar vader zou eerst den anderen dag terug kunnen keeren, maar zonder vrees was zij achtergebleven en na dien dag haar bezigheden te hebben verricht, begaf zij zich 's avonds ter ruste.

De jonge Pat O'Neil, de kleine, roodharige en misschien de lelijkste Ier, die ooit in het Noorden een bedreiging is geweest voor het leven van wolven en vossen, was dien middag van de Noordelijkste levensmiddelenpost naar het Zuiden getrokken en tegen den avond had hij bij den Engelschen vossenfarmer den Zendeling ontmoet, die hem had verzocht op zijn trek het Zendingsblokhuis aan te doen, teneinde zich te overtuigen of alles in orde was. Met vreugde had de kleine Ier beloofd aan dat verzoek te voldoen en zijn hart was verruimd door een gevoel van geluk bij de gedachte, dat hij het Engelsche meisje, dat hij adoorde als misschien geen ander man in het Noorden, in eenig opzicht behulpzaam zou kunnen zijn. Pat O'Neil hing het meisje aan met de zijgende genegenheid en trouw van een hond en alleen het lichten van zijn oogen, als hij in haar gezelschap was, verried wat er moest omgaan in zijn jonge, onbedorven ziel. Hij wist dat zijn liefde hopeloos was, en hoewel hij vermoedde dat het meisje zijn gevoelens had begrepen, zou hij zich liever zijn tong hebben afgebeten dan haar, het meisje dat in het Sneeuwland bijna als een wezen van hooger orde werd beschouwd, ooit iets van zijn genegenheid te bekennen.

Op zijn trek naar het Zuiden was Pat O'Neil nog twee uren van het blokhuis verwijderd, toen in den donkeren avond de eerste wolvenroep over de vlakte klonk. Het was een enkele wolf die zijn soortgenooten bijeenriep en de kreet werd weldra beantwoord door het heesch geblaf van mannetjes en wijfjes. De Ier werd ongerust bij de gedachte aan wat zijn lot zou zijn, als een wolventroep op zijn sledespoor zou komen; hij had dien middag aan de afgeknaagde sparrespruiten en aan de bal-

siestruiken gezien, hoe groot en scherp de honger moest waren onder de dierenwereld van de vlakte. Met vaste hand leidde hij de hondenspannen in de goede richting en spoorde zijn dieren tot steeds grooteren spoed aan. De wolvenkreten werden nu geregeld herhaald en beantwoord en een huivering beving de Ier, als hij dacht aan het gevaar waarin Catharine kon verkeeren. Het verlangen om spoedig de beschermende blokhut te bereiken, waar zij misschien in onrust verkeerde, deed hem de rendierzweep veelvuldiger gebruiken dan anders, maar met een zucht van beklemming bemerkte hij, na een onafgebroken ren van een uur, dat de honden afgemat werden. De spannen inhoudend, liet hij hen eenigen stijd stapvoets voortgaan, terwijl hij, op zijn sneuwschoenen glijdend langs de hondenspannen, de dieren voortdurend bemoeide.

De slede was den laatsten uitlooper van het sparrenwoud gepasseerd en nog slechts zes mijlen scheidden hem van het blokhuis, toen de wolvenkreten opnieuw en nu van veel dichterbij hem verontrustten en een oogenblik later ontstelde hij hevig, toen de eerste roep uit tientallen wolvenkelen beantwoord werd. De kleine Ier wist wat dit beteekende, de troep zat op zijn sledespoor en het was nu slechts een wedstrijd tusschen de honden en de wolven achter hem, om aan een slachting te ontkomen. Vlug nam hij opnieuw in de slede plaats en liet de honden opnieuw in den ren overgaan. Twee, drie mijlen gleed hij zoo in volle vaart verder, de wolvenroep was dringender, heescher geworden en de kreten klonken allengs veel dichterbij. De honden begonnen reeds angstig hun gang te vertragen, de vrees voor de verscheurende vijanden verlamde hun spieren en slechts met felle, striemende zweepslagen kon hij de dieren tot volhouden bewegen.

Een vreeselijke angst maakte zich langzamerhand van Pat O'Neil meester; als de troep dertig, of zelfs maar twintig wolven telde, was het gevaar voor den dood, zelfs al zou hij het blokhuis bereiken, ontstellend groot. Slechts éénmaal in zijn jonge leven had de Ier een overval meegemaakt van een troep uitgehongerde wolven op een goed versterkt blokhuis en voor den woesten drang van de razende duivels waren deuren en vensters bezweken, als die van een kaartenhuis. Al zou hij de hut bereiken, al zouden hij en het meisje zes, acht of tien van de dieren kunnen neerleggen, dan nog zouden er genoeg overblijven, om den dood van de anderen op verschrikkelijke wijze te wreken.

Een zacht geknetter, als van een ver verwijderd geweervuur, dat allengs aanzwol, trof zijn oor, het was de nadering van het Noorderlicht, dat den nacht van het Noorden verandert in den dag. Een mat lichtschijnsel werd eerst, als aarzelend, over de vlakte geworpen, toen vielen plotseling de stralen bundels, in honderden kleurschakeeringen, vanuit het Noorden over het sneeuwland en vervloeiden daar tot een gordijn van licht. Pat was nog twee mijlen verwijderd van den zoom balsiestruiken waarachter het blokhuis lag, toen hij zich in de slede oprichtte en een blik achter zich wierp. Wat hij zag vernietigde plotseling alle hoop op behoud, want op een kleine mijl afstand teekende zich in de blanke sneeuw een donkere streep af van zich snel voorttreppende lijven van tientallen, tientallen wolven, alle even begeerig naar zijn leven en naar dat van de honden, alle hijgend naar het lauwe bloed van mensch en hond.

Een snik welde op in de borst van den Ier en met een jammerkreet in zijn hart begreep hij, dat dit het einde moest zijn van alle aardsche vreugden en verwachtingen. Wanhopig verzette hij zich tegen de gedachte aan dezen verschrikkelijken dood, in de eenzaamheid verscheurd en versplinterd te worden door woedende wolven. Misschien, misschien kon hij het blokhuis nog bereiken, dacht hij, maar wat zou zijn lot dan zijn binnen eenige uren? Wat zou het lot dan zijn van het meisje? Mocht hij, die haar liefhad als niemand anders in zijn leven, haar leven ook maar een

oogenblik in gevaar brengen voor zijn eigen veiligheid van eenige uren? Natuurlijk, er kon redding opdagen, misschien ook waren de wolven tevreden als zij de honden de vlakke opjoegen, en deden eenige goed gerichte schoten hen afdeinen en de vlucht nemen na de verzadiging met de honden. Misschien, ja misschien, was dat alles mogelijk, maar mocht hij het meisje aan die mogelijkheid wagen? . . . Pat O'Neil was de donkere groep balsiestruiken genaderd, waarachter de blokhut lag, en somber keerde hij zich om. Daar achter hem, tot op driehonderd meter genaderd, repten zich de hijgende wolvenlijven, de flanken trillend van bloeddorst en begeerten, en hun onheilspellend heesch geroep vervulde hem met afgrijzen . .

De kleine Ier wierp een laatsten wanhopigen blik in de richting van de hut, waar nu het meisje rustig zou slapen, onbekend met het gevaar waarin zij, waarin hij verkeerde. Toen dreef hij plotseling met een berustenden glimlach zijn slede in een scherpe bocht en joeg de hijgende, sidderende honden met striemende zweepslagen van de hut af het Oosten in . . .

Er was nu nog slechts een verlangen in Pat O'Neil, namelijk de vlucht zoolang mogelijk voort te zetten, zoodat de wolven al verder en verder van het blokhuis af zouden worden meegelokt. Er is thans nog in het sneeuwwand maar één roep over den ongehoorden en ongelooflijken rit van den kleinen Pat O'Neil met den dood, die het meisje met het gouden hart redden moest, en waardoor de naam van den kleinen, roodharigen Ier voortaan in een adem zou worden genoemd met die van het meisje en andere helden van de barre vlakke. Als een krankzinnige dreef hij de honden, met striemende slagen, tot bloedens toe, tot volhouden aan in den razenden ren en met vaste, meesterlijke hand mende hij zijn spannen in de strengen. Met den naam van het meisje op zijn lippen en een bede voor haar geluk in zijn hart lokte hij den wolventroep tot vier mijlen van de hut, toen kwam het einde van dezen sledetocht met den dood . . . Het voorste hondenspan viel plotseling als verlamd neer, de volgende spannen sleurden hen een eindweegs mee en raakten toen verward in de strengen. Toen kantelde de slede en werd Pat O'Neil met een grooten boog over de vlakke in de sneeuw geworpen. Even was het hem, alsof er iets sprong, ergens in zijn hoofd, maar onmiddellijk weer werd het instinct tot levensbehoud meester van zijn wil en handelingen. Met snelle, lange bewegingen sloeg hij zijn sneeuwschoenen uit, alles van zich afwerpend, behalve zijn revolver, en toen de eerste wolven zich als razenden en vechtend op de honden wierpen, viel Pat O'Neil, een halve mijl verder, uitgeput in een sneeuw-ravijn, waar hij twintig voet lager bewusteloos bleef liggen . . .

Of Catharine ontwaakt was door de nadering van het Noorderlicht of door den wolvenroep, zou zij zich niet hebben kunnen herinneren, maar zij bleef bewegingloos in haar slaapzak liggen luisteren, totdat de heesche wolvenkreten, honderden malen herhaald naar zij meende, vanuit de vlakke tot haar doordrongen. Zij kleedde zich vlug en haar geweer en patronen grijpend, vluchtte zij naar boven, waar zij door het vensterluik een blik over de vlakke wierp. Zij zag tot haar ontsteltnis, hoe een slede in razenden spoed in haar richting werd geleid, en daarachter de lange, donkere streep wolven, die al nader en nader tot in de nabijheid van het blokhuis werden gelokt. Wanhopig begreep zij, dat deze razende ren nutteloos zou zijn, zij kon geen hand uitsteken zelfs om den man, wie hij ook zijn mocht, te redden, en ongetwijfeld zou hij binnen eenige minuten verloren zijn. Slechts één kans bestond er nog voor hem; als hij haar blokhuis bereikte, was hij, voor het oogenblik althans, gered, maar dan? vroeg zij zich angstig af. Het beteekende een haast zeker einde voor hen beiden en nog nimmer had de dood haar zoo nabij geleken als in deze oogenblikken. Met snel kloppend hart volgde zij den wedstrijd op de vlakke, waarvan ook haar leven kon afhangen, en toen de vluchteling zich al meer naar de hut scheen te wenden, bedwong ze met geweld haar ontroering en bereidde zij zich op de ergste mogelijkheden voor.

Maar plotseling zag zij, hoe de man in de slede opstond en een blik in haar richting wierp. Het kwam haar voor, dat hij zijn hand groetend naar haar ophief, hoewel hij haar onmogelijk kon zien,

en onmiddellijk daarop zag zij, dat de slede zich met een scherpe bocht van haar afwendde en zich in Oostelijke richting verwijderde. Vanaf dat oogenblik schenen de honden vleugelen te hebben, nog nimmer had zij een zoo meesterlijk bestuurden ren gezien en sidderend sloeg zij den strijd gade van een wanhopig man met de bloeddorstige dieren van het Sneeuwland.

Een oogenblik daarna onderscheidde zij duidelijk de eerste wolvengroep, vooraan een jonge, prachtige wolf, op den voet gevolgd door eenige andere, die aan zijn zijde renden, met de koppen in de flanken van het mannetje gedrukt.

„Zijn wijfjes,” fluisterde het meisje en met een kille huivering dacht zij aan het bloedige bruiloftsmaal, waarvan de eenzame vlakke binnen weinige minuten getuige zou zijn. Langzaam drong de zekerheid zich aan haar op, dat zij veilig was, gered door den man, die zijn leven, bewust of onbewust, had prijsgegeven voor het hare.

„God zij hem genadig,” snikte ze zachtjes, „wie of wat hij ook zijn mag, God zij hem genadig!” en bevend van emotie verwijderde zij zich van het venster.

Het was den anderen dag tegen drie uur, dat Pat O'Neil door een troep Canadeesche jagers, die het wolvenspoor nagingen, gevonden werd in het sneeuw-ravijn, een halve mijl verwijderd van de plaats, waar de afgeknaagde beenderen van een zestiental honden getuigden van het bloedige festijn, dat de wolven hadden aangericht. Men bracht hem stervend, met zwarte, bevroren ledematen naar het blokhuis van den Zendeling, waar Catharine op de terugkomst van haar vader wachtte, en ontroerd, met tranen in de oogen, hoorde zij het relaas van de jagers zwiingend aan. Met behulp van de jagers verbond zij zoo goed mogelijk zijn gezwollen lichaamsdeelen en zond toen de mannen het vertrek uit. De vraag of de man van de slede dien nacht de blokhut met opzet vermeden had om haar voor een gevaar te behoeden, behoefde thans voor haar geen beantwoording meer, zij kende de gevoelens van den kleinen Ierschen jager en zij wist dat hij alles, ook zijn leven, voor haar veil zou hebben.

Ontroerd bleef zij, naast hem gezeten, wachten, en een wonderlijk, teeder, moederlijk gevoel vervulde haar voor den man, die zijn eenige kans op redding vrijwillig had prijsgegeven.

„Pat O'Neil,” fluisterde ze herhaaldelijk, „Pat O'Neil, doe je arme oogen nu eens open, die zoo dikwijls hebben getuigd van wat er omging in je hart. O arme, arme jongen . . . jij . . . jij . . .”

Catharine wist, dat hij verloren was, maar duizend bedden ontstegen haar hart, dat hij nog eens ontwaken mocht, voor hij sterven ging, opdat ze het hem zeggen kon, hoe zij het wist, van zijn liefde, van zijn dood. Diep bedroefd, met betraande oogen, wachtte zij, over hem heen gebogen, met zijn arme gezwollen handen in de hare geklemd . . .

Toen Pat O'Neil eindelijk zijn oogen opende, zag hij haar zitten en een gelukkige glimlach trok om zijn misvormden mond. Hij dacht er niet over na, hoe hij hier gekomen was, bij haar, die het liefste en meest aangebeden wezen in zijn leven was geweest, en een gevoel van oneindige teederheid en aanbidding vervulde hem, toen hij tranen in haar oogen zag.

„Niet huilen, Miss Kathe, niet huilen,” fluisterde hij ongelukkig „Neen Pat . . . ik huil niet, boy . . . Heb je veel pijn?” vroeg ze, haar ontroering verbergend.

„Neen Miss . . . geen pijn . . .” mompelde hij flauw, hoewel het koortsachtig trekken van zijn ledematen bewees, hoezeer hij lijden moest. Een siddering

doorliep plotseling het lichaam van den kleinen jager en bemoedigend boog zij zich nog dieper over hem heen.

„Heb je . . . mij niets te zeggen . . . Pat O'Neil?” vroeg het meisje fluisterend. Maar de mond van den stervende bleef gesloten, hoewel een uitdrukking van verrukking en geluk in zijn oogen haar meer deed begrijpen, dan hij ooit had kunnen zeggen.

Toen streelde het meisje troostend zijn gelaat en voorzichtig en liefdevol, om hem geen pijn te doen, drukte zij haar lippen op zijn mond.

Een huivering van geluk deed het bewegingloze lichaam van den kleinen Ier even trillen bij die vervulling van zijn hoogste verlangen en onhoorbaar schier, ving ze zijn laatste woorden op: „Liefste . . . mijn liefste . . .”

Toen was het Pat O'Neil alsof door een onzichtbare hand plotseling alle pijnen van hem werden weggenomen en langzaam strekte hij zijn lichaam uit. Zijn geest viel terug in een zoete rust, in den laatsten, zaligen vrede van de eeuwige verwachtingen en met een gelukkig hart wendde hij voor het laatst zijn brekende oogen op het meisje met het gouden hart. Van uit het vertrek daarnaast hoorde hij de gedempte stemmen van de jagers en dicht bij hem, aan zijn oor, de troostende en liefkoozende woorden van het meisje, dat tot hem sprak als tot haar kind Toen werd hij vervuld met het vreemde gevoel, alsof hij langzaam, heel langzaam werd opgeheven . . .

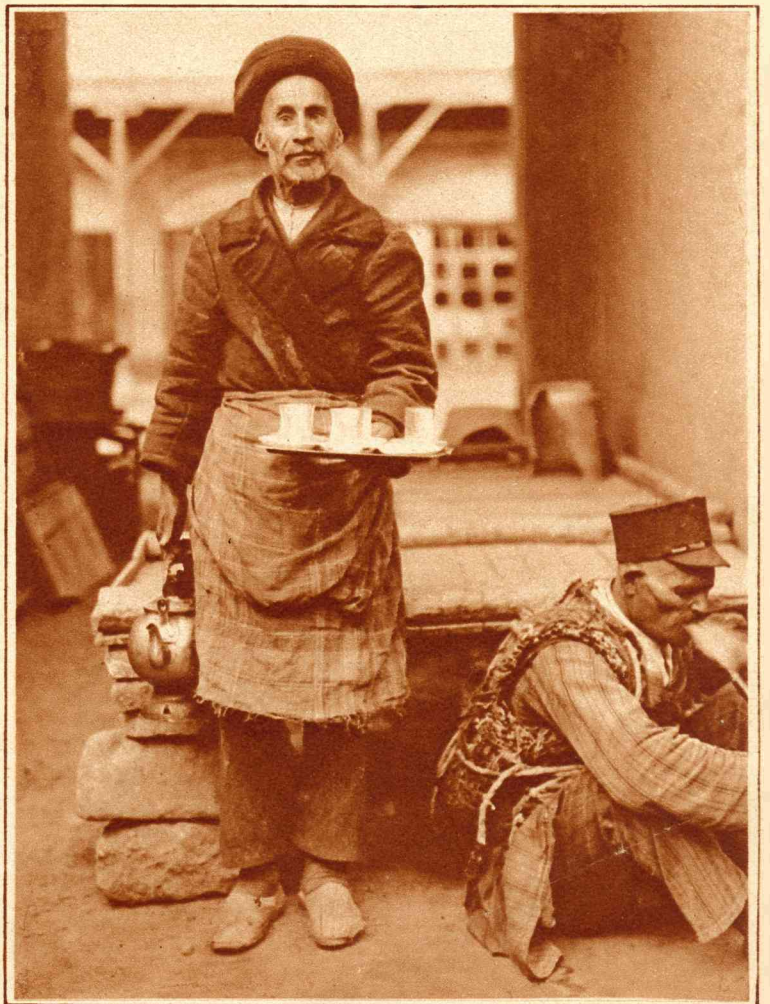
Opgeheven hooger al hooger Totdat alle aardsche stemmen langzaam weggestorven waren en hij al nader en nader werd opgeheven in een zoete stilte; de laatste stilte van de eeuwigheid . . .

Totdat hij niet meer zag de oogen van het meisje, maar zijn gedoofde blik zich wendde naar een ander licht, al nader en nader: naar het licht van de eeuwigheid . . .

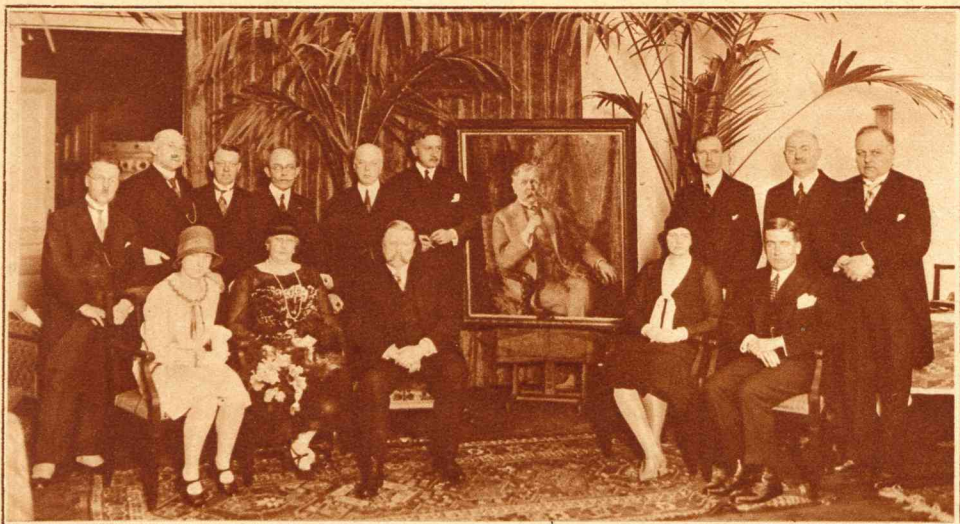
Haar smart beheerschend knielde het meisje bij het lichaam van den man, dat wit en roerloos was geworden en zonder adem . . .

En terwijl haar lippen baden voor zijn rust en zijn vrede, daalde, als een ochtenddauw op verre landen, een wondervreemde troost in haar hart.

En zachtjes zich oprichtend, drukte zij eerbiedig de oogen toe van den man, die zijn leven met vreugde had gegeven voor het behoud van het meisje, dat in het barre Noorden „the girl with the gold heart” werd genoemd . . .

PERZISCH VOLKSLEVEN. De theeschenker gaat zijn klanten op straat bedienen.

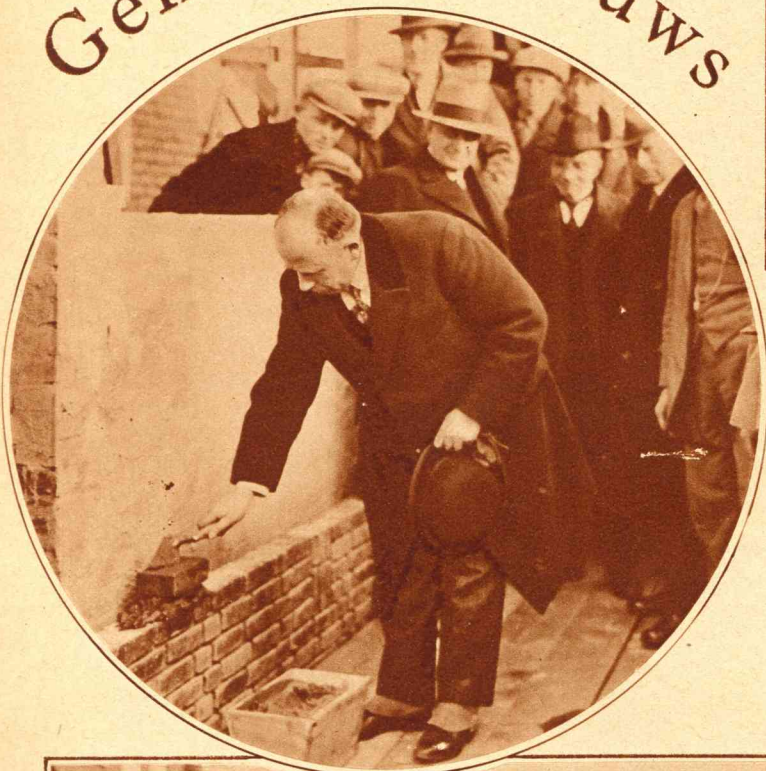

Zaterdagmiddag is op initiatief van de vereeniging „Wassenaar Vooruit” namens de ingezetenen de kortelings afgetreden burgemeester B. Ph. S. A. Storm van 's Gravesande te Wassenaar gehuldigd. In kasteel Oud-Wassenaar werd hem door het huldigungscomité zijn door Willy Sluiter geschilderd portret aangeboden, dat daarna door den tegenwoordigen Wassenaarschen burgemeester ter plaatsing in het Gemeentehuis werd aanvaard. Naast de beeltenis komen links op onze foto de familie Storm van 's Gravesande voor en rechts de heer en mevrouw Wiegman.

Te 's Gravesande is de vorige week het nieuwe Wijkgebouw van de Zuidhollandsche Vereeniging „Het Groene Kruis” officieel in gebruik genomen. Welk een royalen indruk het gebouw maakt, en welk een aanwinst dit beteekent voor het dorp, laat onze foto duidelijk zien.

Gemengd Nieuws

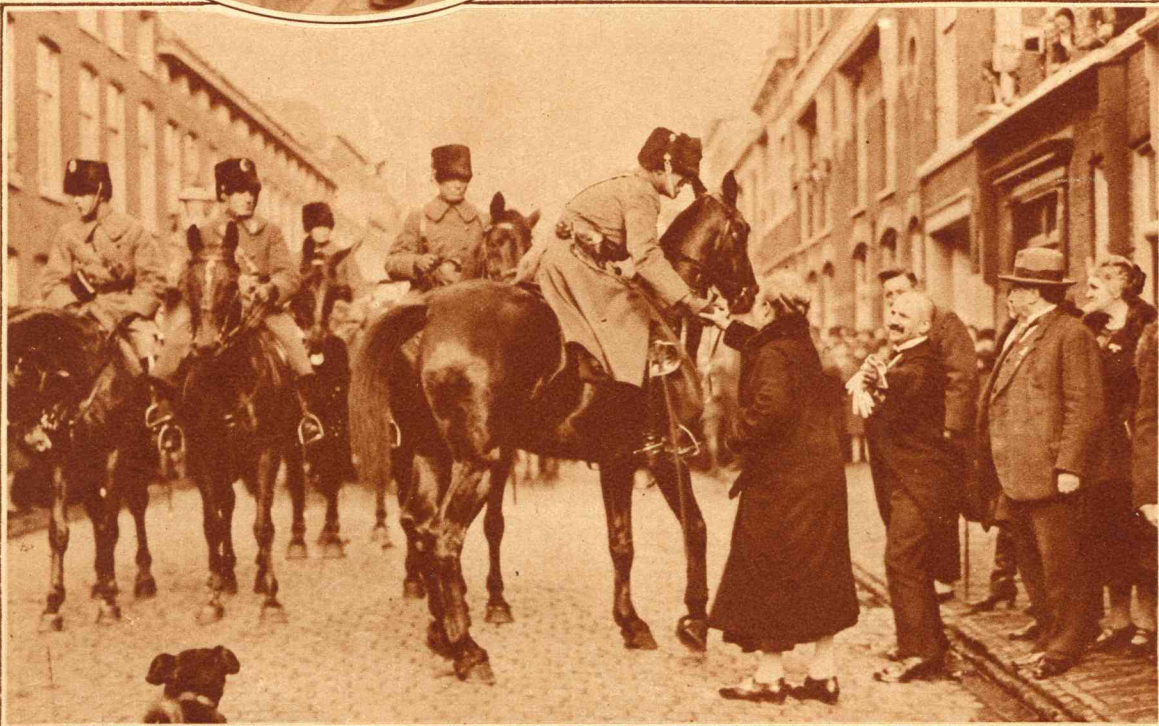
Ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan der Leidsche Studenten-Schermvereniging Arena Studiosorum werden op 19 en 20 Maart j.l. in de Stadsgehoorzaal te Leiden interacademiale wedstrijden gehouden. Onze foto geeft een der mooiste partijen weer, die tusschen de heeren d'Arnaud Gerkens uit Delft (links) en S. Greven uit Utrecht (rechts).

Door den burgemeester van Moenster, den heer Kampschöer, is de vorige week de eerste steen gelegd voor het nieuwe dorp Terheijde, dat in de plaats van het oude, vervallen zeedorp wordt opgetrokken.

Zondag viert onze stadgenoot, mev. Termeeer in de Indigostraat haar honderdsten verjaardag: aan onze jongste honderdjarige onze oprechte gelukwensen.

Den 10den April a.s. hoopt de Heer G. J. L. Wolzak, chef der afdeling behangerij bij de firma Gescher en Kemper, te 's-Hage, den dag te herdenken, waarop hij voor 25 jaar bij genoemde firma in dienst trad.

Zaterdagmorgen bracht het tweede escadron van het derde half-regiment huzaren in de Koninginnestraat een aubade aan den heer Verheij, oud-wachtmeester der huzaren, die dien dag zijn gouden bruiloft vierde.

De nieuw-benoemde gezant van het Koninkrijk Zuid-Slavië bij ons Hof, de heer Bosco Christitch, is in den Haag aangekomen en heeft zijn intrek genomen in het hotel De Oude Doelen.

De West-Duitsche Hockeyploeg (staande) en het Nederlandsche B-team gekiekt voor den wedstrijd op Houtrust, welke met 4-0 door de West-Duitschers werd gewonnen.

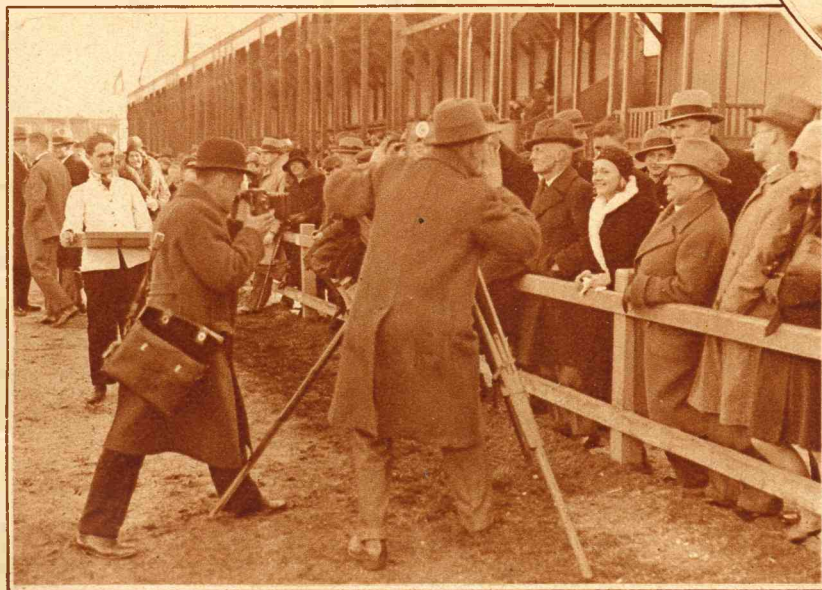
Sport in de Residentie

Onder matige belangstelling heeft het Nederlandsche B. hockeyteam, hetgeen zooveel wil zeggen als tweede Nederlandsch elftal,

een klinkende nederlaag geleden tegen de West-Duitschers, die verleden jaar in Keulen ongeveer op dezelfde manier tegen ons van leer trokken en nu zoo zachtjes aan wel naar de echte Hollandische ploeg zullen gaan vragen.

Met precies dezelfde cijfers, als waarmede het Nederlandsch elftal een week tevoren in Antwerpen van de Belgen won, liet het B.-elftal zich kloppen. Het spel was inderdaad stukken minder dan dat van het echte team. In elk geval weten de leiders in onze hockeywereld nu, dat zij het sterkste team als inter-

De hockeywedstrijd Nederland B—West-Duitschland op Houtrust. Een gevaarlijk moment voor het Nederlandsche doel.

Lien Deyers, de U.F.A.-filmster, bij den hockeywedstrijd op Houtrust. Aan belangstelling voor deze Hollandische filmdiva ontbreekt het niet.

landploeg hebben gekozen. Dat is een troost. Het hockeyspe. in Duitschland schijnt kwalitatief groote vorderingen te maken. Het zal ons Nederlandsch elftal straks heel wat moeite kosten, om de Duitschers er onder te houden, als het tenminste zoo ver komt.

Met de voetbalrestantjes uit de competitie vordert het niet best.

H.B.S. heeft zijn voorlaatsten wedstrijd tegen Ajax met 3-2 gewonnen. Een fraaie prestatie, hoewel de Amsterdamsche ploeg hier wel zoo weinig

zal hebben geriskeerd, dat het den Hagenaars niet al te moeilijk zal zijn gemaakt.

Het eenige wat ons nu nog deert, zijn V.U.C.'s degradatiewedstrijden. D.H.C. is thans voor de competitie uitgespeeld, zoodat het spel Zondag kan beginnen. De V.U.C.-ers zijn vol goeden moed. Dat is een best teeken. De strijd wordt zwaar, bijzonder zwaar zelfs, want de statistieken leeren ons, dat de eerste-klassers in dit soort wedstrijden meestal aan het kortste eind trekken.

D.H.C. en Fortuna hebben zich daarbij tijdens dit seizoen tweede-klasse-elftallen van bijzondere capaciteiten getoond. Het is goed, dat onze zwart-witte stadgenooten dit alles terdege onder oogen zien. Slechts ten koste van de grootste krachtsinspanning kan het eerste-klasserschap behouden blijven.

H.B.S. klopte Zondag Ajax met 3-2. Spelmoment uit dezen wedstrijd voor het H.B.S.-doel, waar een aanval der zwartjes door de Amsterdamsche verdediging wordt afgeslagen.

Een tweede spelmoment uit de ontmoeting tusschen H.B.S. en Ajax. Doelman Bonneveld en Van Kol bezweren het gevaar voor Ajax.

Waar is mijn Vader?

Ik deed alsof ik de laatste opmerking niet gehoord had en ook het meisje zweeg, als vreesde ze reeds te veel gezegd te hebben. Toen ze vertrok, een paar minuten later, beloofde ze, dat ze onmiddellijk het huis op Monmouth Avenue zou sluiten en naar haar tantes te Bellwood zou gaan. Ik voor mij beloofde haar, dat ik met alle energie naar haar vader zou zoeken en ik begon hiermee, door het roode vleugeltje op haar hoed na te kijken door den top van den liftkoker, tot het buiten zicht was.

Ik geloof, dat het een raar mengelmoesje van gevoelens en sporen was, dat ik Hunter, den detective, te genieten gaf toen hij dien avond bij me kwam.

Hunter keek mij rustig aan, toen ik mijn verhaal voltooid had.

„Ze zijn uitgepraat,” zei hij nadenkend. „Het vorige bestuur was één stuk bederf, maar dit is nog veel erger. Er zijn in de laatste tien jaar méér sterfgevallen om politieke redenen geweest, dan ik op mijn twee handen kan aftellen. Ik waarschuw je — je kunt je er beter buiten houden.”

„Wat denk je van die elf twee en twintig?” vroeg ik, terwijl hij opstond en zijn jas dichtknoopte.

„Ja... dat kan van alles beteekenen. Het kan dollars beteekenen, of het vertrekken van een trein, of misschien de elfde en de tweeëntwintigste letter van het alfabet... k — v.”

„K — v!” herhaalde ik. „Wel, dat is het Latijnsche woord *cave* — pas op!”

Hunter glimlachte.

„Blijf jij maar liever bij de wetten, Knox,” zei hij op den drempel, „met Latijn doe je in het detectivenvak niets.”

TWEDE HOOFDSTUK

ONAANGENAME GEVOELENS

Eigenlijk heette de hoofdstad anders, maar voor dit verhaal kunnen we het met den naam Plattsburg wel doen. De naam van den staat doet evenmin ter zake. U moogt zelf kiezen, zooals in het verhaal van Mark Twain, waar het in het begin alle soorten van weer is, zoodat de lezer kan uitzoeken.

Mijn woonplaats zullen we Manchester noemen. Ik woonde in bij mijn getrouwden broer, die een vrouw had en twee jongens. Fred is ouder dan ik, en hij is een heel buitengewone broer. Op den dag, dat hij thuis kwam van zijn huwelijksreis ging ik er, volgens vroeger gemaakte afspraak, naar toe met mijn spullen in een rijtuig. Fred en Edith kwamen me aan de voordeur verwelkomen.

„Hier is de huissleutel, Jack,” zei Fred en hij schudde me de hand. „Eén voorwaarde: denk er aan, dat we hier in de buurt nog vreemd zijn, dus probeer thuis te komen vóór de bureu op zijn. We moeten om onzen goeden naam denken.”

„Er is geen vaste tijd voor het ontbijt,” zei Edith, en ze gaf me een kus. „Je hebt een eigen badkamer, en in de huiskamer wordt niet gerookt.”

Fred is altijd zoo'n geluksvogel geweest.

Ik was daar nu al zes jaar. Ik had de twee jonge Knox-jes helpen opvoeden, — en 't waren een paar stevige knapen. De oudste had op zijn vierde jaar een hartstocht voor boksen. Verder had ik de zorg voor den mooisten Schotschen herder van den omtrek. Ik wou nog meer schepsels opvoeden, maar Edith was zooals de meeste vrouwen, ze hield niet van dieren.

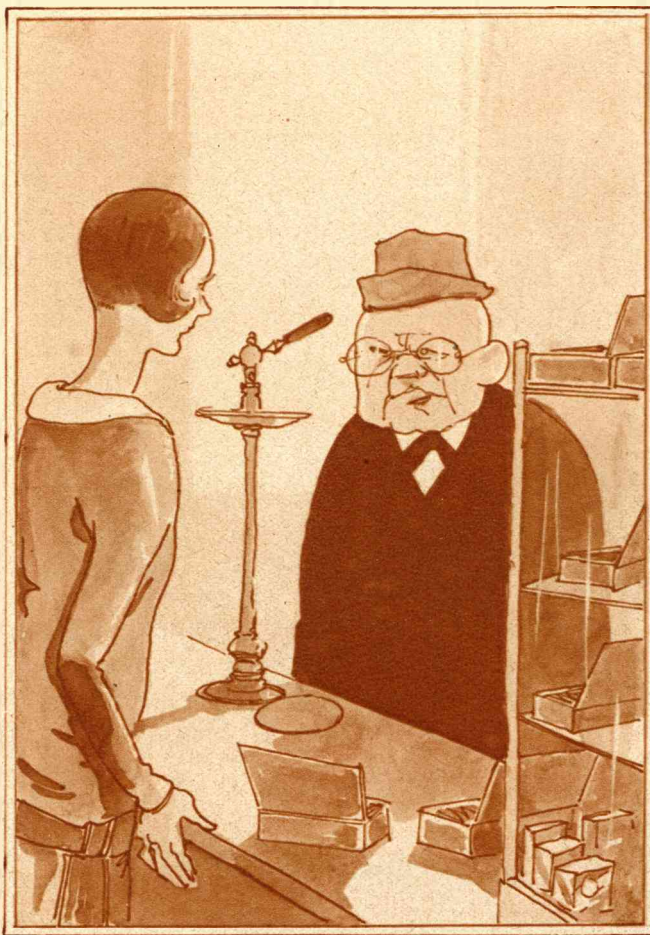
Ik had een konijnenhok laten bouwen en bevolken in de schuur en een duivenhok op het dak. Ik gebruikte de algemeene badkamer en stond mijn kuip af aan een jongen alligator, dien ik uit Florida had meegebracht. Iederen Zondag hadden de jongens en ik een heerlijk uurtje, als we probeerden hem kunstjes te leeren. Ik heb het altijd een beetje kwalijk genomen, dat Edith misbruik maakte van

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

de mazelen, die ik van Billy overgenomen had, om alle dieren uit huis te verwijderen. Ze bereidde me op dit nieuws heel voorzichtig voor, den dag, dat mijn uiterlijk weer begon te verbleeken; ze beweerde, dat ze haar keukenmeid was kwijtgeraakt, doordat de alligator uit zijn kuip was ontsnapt, en in de schemering van de achtertrap had de meid hem voor een overschoen aangezien en onder den invloed van dit misverstand had ze hem opgepakt en ze wou er niet nóg een keukenmeid aan wagen.

Op den dag, dat Margery Fleming bij mij was geweest wegens de verdwijning van haar vader, ging ik naar huis in een zekeren toestand van gevoelsverwarring. Het diner was geen rustige maal-

Professor Priem Pruttelt:

„Vijf zware dan tien — en het WEER kan me niet schelen”.

tijd: Fred en ik praatten gewoonlijk over politiek, en daar Fred aan den eenen kant stond en ik aan den anderen, liep het altijd op gekibbel uit.

„En Fleming?” vroeg ik op een gegeven moment; Fred had verklaard, dat er al sinds jaren alleen met misdaad geregeerd werd, en dat hij daarom altijd naar den kant der oppositie overhelde. „Die is toch, al is het alleen maar uit angst, aan het hervormen gegaan?”

„Een vuil ei,” zei hij, „en aan een vuil ei is maar één ding te doen: je neus dichthouden. Dat is nu de publieke opinie: houd je neus dicht.”

„Heeft hij niet een dochter?” vroeg ik zoo langs mijn neus weg.

„Ja, — een heel knap meisje,” vertelde Edith, „maar dat is dan ook voor hem de eenige verzachtende omstandigheid.”

„Dochter of geen dochter, Fleming is een schurk,” hield Fred vol. „Sinds hij en zijn bende dien armen Butler in de gevangenis en toen in het graf joegen, heb ik gehoopt, dat ze hun trekken thuis kregen, —

Hansen, Schwartz en de rest. Ik zag Fleming vandaag nog op straat.”

„Wát zeg je!” riep ik uit, bijna opspringend van mijn stoel. Fred keek mij over zijn koffiekop heen spottend aan.

„Heeft hij niet een dochter?” citeerde hij. „Ja, ik heb hem gezien, Jack, dezen eigensten dag, in 'n heel eenvoudig rijtuig, en hij speelde op tegen een politie-agent.”

„Waar was dat?”

„Hoek Chestnut en Union. Zijn rijtuig was aangereden door een groote vrachtkar, en nogal beschadigd, maar de meneer weigerde uit te stappen. Verdere bijzonderheden zou genoemde politie-agent je kunnen geven.”

„Hoor eens Fred,” zei ik ernstig, „hou dat verhaal vóór je, wil je? En jij ook, Edith? Het is een vreemde geschiedenis, 'die ik jullie later wel eens vertellen zal.”

Toen wij de eetkamer verlieten legde Edith een hand op mijn schouder.

„Bemoei je niet met die lui, Jack,” ried ze mij. „Margery is een lief meisje, maar haar vader heeft Henry Butler in den grond geboord, en Henry Butler was met mijn nicht getrouwd.”

„Je hoeft er geen familie-kwestie van te maken,” protesteerde ik. „Ik heb het meisje nog maar éénmaal gezien.”

Maar Edith lachte. „Ik weet wat ik weet,” zei ze raadselachtig. „Wat een verkwisting van je om voor Bobby zoo'n reusachtig hobbelpaard te koopen!”

„De jongen zal toch eens moeten leeren rijden. Over vier jaar kan hij een pony hebben, en ik zal zorgen, dat hij er een heeft. Dan is hij al acht.” Edith lachte.

„Over vier jaar!” zei ze. „Over vier jaar ben je...” Zij zweeg.

„Over vier jaar ben ik wát?” vroeg ik, haar den doorgang versperrend.

„Dan ben je veertig, Jack, en een man moet al heel weinig aantrekkelijk zijn, als hij dan nog niet door een vrouw gezocht en gewonnen is. Als 't zoo ver is koop je...”

„Dan ben ik negen en dertig,” zei ik waardig, „en wat dat gezocht en gewonnen worden betreft, ik ben zoo diep getroffen door het droevig lot van Fred, dat ik erover denk heelmaal niet te trouwen. Maar als ik het doe, — als ik het doe, — dan zal het zijn met een meisje, dat zich omkeert en wegloopt als ze me aan ziet komen.”

„Een oud kunstje,” smaalde Edith. „Hoe zegt Fred ook weer altijd: Een vrouw is als een schaduw, volg haar en ze vlucht; vlucht haar en ze volgt.”

„Hoe durf je 't te zeggen!” deed ik verontwaardigd. „Jij, die zelf een vrouw bent!” „Ik ben heel anders,” antwoordde ze; „ik ben alleen maar een echtgenoot en een moeder.”

Toen we de bibliotheek binnenkwamen stond Fred op van zijn bureau en raapte zijn papieren bijeen. „Ik kan niet denken, als jullie tweeën daar blijven staan fluisteren,” zei hij. „Ik zal wel op zolder gaan zitten.”

Terwijl hij de deur naar zijn werkkamer achter zich dicht deed, nam Edith haar rok op en liep hem hard achterna.

„Hoe durf je zoo weg te loopen!” riep ze. „Je had me beloofd...” De deur ging achter haar dicht.

Ik begaf er mij heen en sprak door 't paneel: „Volg haar en zij vlucht, vlucht haar en zij volgt, o echtgenoot en moeder!” riep ik.

„Dat wordt te bar, Edith,” zei Fred met toornige stemverheffing, „als jij en Jack den heelen avond willen praten, ga dan op *zijn* knie zitten en laat mij met rust. 't Is een schande, zooals jullie in mijn gezicht met elkaar flirten. Versta je dat, Jack?”

„Wel te rusten Edith,” riep ik. „Ik heb een kusje voor je gedeponneerd op 't bovenste paneel links van de deur. En ik wou je nog één ding vragen: wat moet ik doen als ik voor de vrouw vlucht en ze volgt niet?”

„Dan mag je blij zijn,” riep Fred met een half verstikte stem en ik liet hen verder aan elkaar over. Ik had nog wat werk op mijn kantoor, werk, dat door het gesprek met Hunter was onderbroken, en om half negen dien avond zat ik weer aan mijn bureau. Maar ik kon mijn aandacht niet bij de papieren houden, die vóór me lagen. Na een vruchteloze poging om mijn gedachten te dwingen, gaf ik het op, en om tien uur stond ik weer op straat, met het bewustzijn van een verloren avond, terwijl de papieren over de lasterzaak van de *Star* tegen de *Eagle* nog onaangeroerd op mijn bureau lagen. Ik werd verontrust door een onaangenaam gevoel van vrees, dat me, bijna tegen mijn wil, in de richting van de Monmouth Avenue dreef, waar Fleming woonde. Het was me namelijk te binnen geschoten, dat miss Fleming misschien niet onmiddellijk het huis verlaten had, zooals ze me had beloofd, en dat ze dus kans had op een nieuw bezoek van het geheimzinnige individu, dat in het bezit was van een huissleutel.

Het was mij een verlichting te bemerken, toen ik aan den hoek was, dat het heele gebouw in duisternis was gehuld. Het meisje had dus woord gehouden: Daardoor gerustgesteld begon ik het huis op mijn gemak te bekijken. Het was een van de ruimste woningen in de stad, niet breed, maar diep in de zijstraat doorlopend. Er was een smalle tuin en een garage bij. De straatverlichting liet den achterkant van het huis in 't duister, en toen ik bleef staan voor de poort van de garage hoorde ik positief-zeker iemand morrelen aan een achterraam van het gesloten perceel. Een oogenblik later hield dit geluid op en voorzichtige voetstappen kwamen langs het cementen pad. De indringer deed geen poging om het ijzeren hek te openen; zwart tegen het licht zag ik hem heen-voor-been over de lage heg stappen en de straat op gaan, nog zoo geruischloos mogelijk. Het was een korte breedgeschouderde figuur met een pet op, en ongewoon lange armen.

Ik volgde hem, natuurlijk niet zonder spanning. Ik stelde mij voor, hoe ik hem van achter aan zou grijpen en naar een politiebureau brengen of duwen en een ander, minder prettig beeld kwam mij voor den geest: dat ik gevonden werd door een voorbijganger, met een kleine wond, die 't einde van mijn levensdraad aanduidde. Maar ik was niet bang. Ik herinner me zelfs, dat ik mij glimlachend afvroeg, of hij, als ik hem het koude uiteinde van mijn met zilver versierde vulpen in den nek hield, zijn armen op zou steken en zich overgeven. Ik had eens ergens gelezen van een inbreker, die op die manier gevangen genomen werd met een schoenhoorn.

Wij liepen niet haastig. Eéns stond de man stil en stak een sigaret aan, en de geur van een heel gewoon soort Turksche tabak kwam tot mij. Hij was toen vlak vóór me, keek mij over zijn schouder heen aan en ging verder, zonder zijn stap te verhaasten. Wij kwamen niet één politie-agent tegen en na een wandeling van misschien vijf minuten, waarin mijn opwinding steeds groeide, stak mijn vriend met de rubberzolen plotseling de straat over en... ging het politiebureau binnen!

Daarna heb ik, in het vreemde verloop van het geval Fleming, Davidson nog menigmaal ontmoet; soms had ik het eigenaardige gevoel, dat hij mij volgde zooals ik hem dien avond had gevolgd, en ééns had ik gelegenheid, kennis te maken met de kracht van zijn lange armen, toen hij me door het bovenraampje van „De Witte Kat” heen hielp, maar iederen keer, dat ik hem zag, kreeg ik weer het schaapachtige gevoel, waarmee ik hem naar den inspecteur van dienst zag slenteren en hem een gemoedelijk praatje aan zag knopen met den man achter de lessenaar.

Twee of drie agenten zaten in het wachtlokaal tegen den muur, helmen naast hen en jassen los, wegens de warmte van den vroegen lentenacht. In een vertrek daarachter zaten er een paar te kaarten en te praten. Ik stond in den lichtglans van het open venster, met het nederig gevoel van een natte kat, die in de zon zit. Ik kon duidelijk verstaan wat Davidson zei:

„Het huis is dicht,” rapporteerde hij, „maar een van de ramen gelijkvloers zit niet vast en de grendel is slecht. Ik kon Shields niet vinden. Hij moest er maar een beetje het oog op houden.” Hij zweeg en

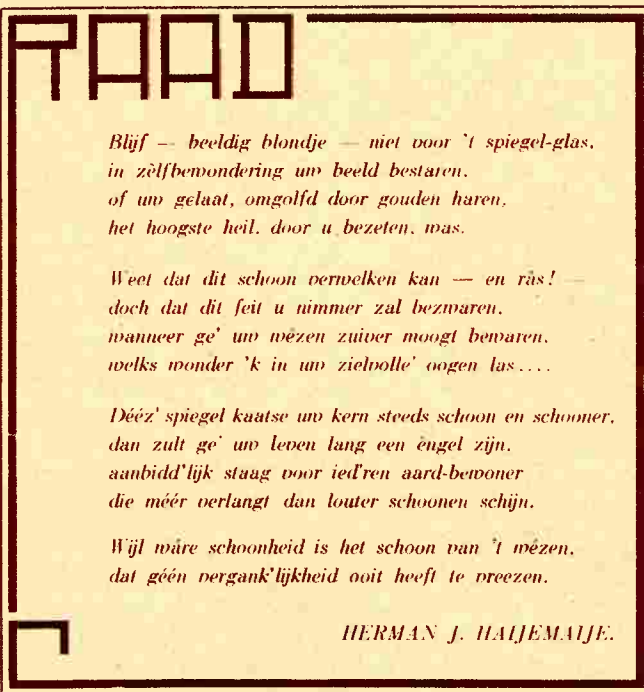
vischte grinnikend in zijn zakken. „Dit zat aan den knop van de keukendeur gebonden,” zei hij, een beetje luider terwille van de agenten, en hij hield een stuk papier omhoog. „Voor Shields,” legde hij uit, „onderteeekend Delia.”

„Lees voor,” zei de inspecteur lusteloos.

„Beste Tom,” las hij met geknepen keelstem, „we gaan onverwachts weg, dus ben ik hier niet vanavond. Ik ga naar Mammie Brennan en als je me spreken wilt, kan je Anderson den kruidenier opbellen. De bediende is een vriend van me. Meneer Carter, de butler, heeft me voordat ie heenging gezegd, dat hij een betrekking als kamermeisje voor me wist, dus ik heb gauw weer een baan. Delia.”

De inspecteur fronste de wenkbrauwen. „Ik zal eens met Tom moeten praten,” zei hij. „Zulke grappjes kunnen we niet hebben in het corps.”

Ik stak de sigaar aan, die mij tot voorwendel had gediend om op het trottoir te blijven stilstaan, en ging verder. Het klonk nogal ingewikkeld voor een nieuweling in het vak, maar als ik den kruidenierswinkel van Anderson kon vinden, dan kon ik Mammie Brennan vinden; door Mammie Brennan zou ik Delia bereiken; en door Delia was Carter te ontdekken. Wat ik dan verder zou moeten aangaan wist ik niet goed, maar wat miss Fleming

*Blijf — beeldig blondje — niet voor 't spiegel-glas,
in zelfbewondering uw beeld bestaren,
of uw gelaat, omgolfd door gouden haren,
het hoogste heil, door u bezeten, was.*

*Weet dat dit schoon oerwelken kan — en rûs! —
doch dat dit feit u nimmer zal bezwaren,
wanneer ge' uw wêzen zuiver moogt bevaren,
welks wonder 'k in uw zielbollen' oogen las....*

*Dééz' spiegel kaatse uw kern steeds schoon en schooner,
dan zult ge' uw leven lang een engel zijn,
aanbidd'lijk staag voor ied'ren aard-bewoner
die méér oerlangt dan louter schoonen schijn.*

*Wijl wâre schoonheid is het schoon van 't wêzen,
dat géén vergank'lijkheid ooit heeft te preezen.*

HERMAN J. HALJEMA.

over-Carter gezegd had maakte hem verdacht in mijn oogen. Onder het licht van een lantaarn maakte ik mijn eerste aantekening in mijn nieuwe ambt van menschenjager en 't werd zooiets als dit:

Kruidenierswinkel Anderson.

Naar Mammie Brennan vragen.

Delia vinden.

Carter opsporen.

Het was al laat toen ik den hoek van de Chestnut en de Union Street bereikte, waar volgens Fred een ongeval was gebeurd met Allan Fleming in een rijtuig. Een verkeersagent stond er niet meer, en de dienstdoende nachtwacht wist niets van die botsing, waar ik hem naar vroeg.

„Ze botsen op dit hoekje den heelen dag tegen elkaar,” zei hij gemoedelijk, „en er komt hier iederen avond een wagen om de brokken op te rapen, vooral van auto's. Dat paaltje daar is in de laatste maand driemaal compleet afgeknapt. Ze zeggen, dat je pas handig auto-rijden kunt, als je hier den hoek om kunt komen zonder het te raken.”

Terwijl hij nog peinzend den paal stond te beschouwen, verliet ik hem, en ik ging naar huis en naar bed. Ik was geen stap gevorderd, ik had een dag werk op 't kantoor benevens mijn zelfvertrouwen verloren, en ik had de zekerheid verkregen, dat Margery Fleming veilig was, in Bellwood, en ik had het twijfelachtig adres van een dienaar, die misschien iets wist over den heer Fleming.

Om één uur was ik nog wakker en ik stond uit onrust op en raadpleegde het telefoonboek. Er waren twaalf kruideniers in de stad, die Anderson heetten.

Toen ik eindelijk in slaap raakte, droomde ik, dat ik een kapotte taxi bestuurde, waar Margery

Fleming in zat, en dat alle huizen kruidenierswinkels waren en als huisnummer droegen: elf twee en twintig.

DERDE HOOFDSTUK

ACHTENNEGENTIG PARELS

Geen wonder, dat ik, na zulk een nacht, eerst laat opstond. Edith hield nog vast aan de afspraak uit haar wittebroodsweken: geen bepaalde tijd voor het ontbijt, en zij was met Fred mee uitgegaan toen ik beneden kwam.

Ik heb groote bewondering voor Edith, om haar verdraagzaamheid tegenover mijn ongeregelde den van tijd, om haar gezellige ontbijtkamer en om de glimlachende vriendelijkheid van het personeel, dat zij kiest. Volgens mijn theorie is de knorrigheid van een dienstbode een bewijs voor de knorrigheid van haar meesteres, maar Edith zelf wijst alle verantwoordelijkheid af en schrijft de glimlach, waarmee Katie mijn koffie en eieren binnenbrengt, aan mijn royale fooien toe. Hoe 't zij, Katie is een gewillig en hartelijk meisje, en ik geloof vast: als zij den alligator had opgemaakt op de achtertrap en hierbij een stukje van haar duim had verloren, dan zou ze tegen Edith gezegd hebben, dat ze het per ongeluk had afgesneden met het broodmes, om ons in het bezit te laten van ons troeteldier en diens verrukkelijken toer, het eindje van zijn staart in zijn bek te nemen en dan te spinnen.

Op dien ochtend bracht Katie mij ook nog een brief, en ik herkende het stijve en eenigszins onwennige schrift van miss Jane Maitland.

„Waarde mr. Knox,

Zuster Letitia draagt mij op u te vragen, of u vandaag bij ons kunt komen dineeren, huiselijk-weg. Zij heeft haar plannen ten opzichte van het Tehuis voor Verweesde Negerkinderen veranderd. En zou u daar graag over raadplegen.

Groetend

Susan Jane Maitland.”

Dat was 'n heel gewoon briefje; na iedere vergadering van 't weeshuis-comité had ik er zoo een ontvangen, wijl miss Maitland als regel de protesteerende minderheid uitmaakte. Zij had altijd zeer zwaarwichtige meeningen, dus als ze die wou verschuiven was er werk aan den winkel.

Ik kreeg den brief van miss Jane nog voor kort, toen ik het materiaal voor dit verhaal aan het verzamelen was, in handen, en ik hield hem een poosje in de hand, terwijl mijn geest de keten van gebeurtenissen naging, waarvan hij de eerste schakel was geweest, — een reeks van zonderlinge feiten, die begon, toen ik deze uitnodiging aannam, en die ons langs duistere paden en verwarringen, zoo zonderling, als geen schrijver ze zou durven uitdenken, leidde naar de slot-scène in de Witte Kat. Mèt den brief had ik voor mij een half dozijn voorwerpen en ik rangschikte ze op mijn bureau: den brief; het stuk papier, waar 11 22 op stond, dat Margery mij gegeven had, toen ze mij voor 't eerst bezocht; een notitieboekje, gevuld met zonderlinge teekens, die wel Arabisch leken en niets anders waren dan journalisten-stenografie; een spoorboekje; een kogel, lichtelijk afgeplat; een dobbelsteen van kalk, die ik huiverend teruglei in een doosje, waarop stond *vergif*; en 'n smalle gouden gesp, die ik... waarvan ik *niet* huiverde.

Ik hoef niet te zoeken naar spannende momenten voor mijn verhaal: ze liggen hier vóór me.

Dien ochtend ging ik naar mijn kantoor, en onderweg vond en ondervroeg ik den verkeersagent van den hoek Chestnut en Union. Maar hij kon me niet veel vertellen. Hij herinnerde zich het geval wel, maar de heer in het rijtuig was niet gewond en had geweigerd zijn naam op te geven; hij zei, dat hij de stad alleen maar passeerde om van het eene station naar het andere te gaan, en hij wenschte geen publiciteit.

Om elf uur belde Hunter op; hij zei, dat hij de zaak zelf ter hand ging nemen, maar dat je bijna niet dreggen kon in den politiekeen poel, of je haalde er heel wat meer uit dan je zocht, en dat was lang niet altijd een gezond werkje. Hij wou grappig zijn, en vroeg of ik nog meer k-v's was tegengekomen. Toen zei ik hem niets van mijn aantekeningen over Delia en Mammie Brennan en ik hoorde hem grinniken, terwijl hij afbelde. (Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

NIEUWE VOORJAARSMODES

Met zekerheid valt er gewoonlijk niet veel te zeggen van komende modes, daar lang niet alles wat de modekoningen ontwerpen genade vindt in de oogen der vrouwen.

Maar enkele dingen zijn er, waarop we wel mogen rekenen, omdat vrijwel alle modescheppers het er mee eens schijnen te zijn.

Vooreerst dan: bij eenvoudige kleding en bij sporttoiletten komt de taillelijn op of eenigszins onder de normale taillehoogte, terwijl de rokzoom ruim een handbreedte onder de knie valt. Bij deze kleding geldt het parool, dat ze gemakkelijk zitten moet, zoodat niets strak gespannen wordt. In plaats van blouses worden veel tricot jumpers en vesten gedragen.

Wat betreft het mantelcostuum: de eenvoudige tailleur, liefst gemaakt door een kleermaker, zal weer veel gedragen worden. Maar ook allerlei fantasiemodellen zullen ons worden aangeboden. En als een nieuwigheidje staat de cape op het programma, welke den korten of driekwart langen mantel wil vervangen.

Onze eerste afbeelding geeft zoo'n complet van rok, cape en blouse in beeld. Het werd ontworpen

Rok met bijbehorende cape van donkerblauw wollen crêpe marocain met witte gestreepte blouse.

door het modehuis Yvano en uitgevoerd in marineblauw wollen crêpe marocain. De overhemdblouse is wit gestreept. Heel nieuw is het model van den rok, die met lussen aan de leeren ceintuur bevestigd is. De pelerine geeft een lichte beschutting bij eenigszins koele zomerdagen.

De cape schijnt over het algemeen een groote rol te zullen spelen bij de nieuwste modes. Niet alleen vertoont ze zich als een op zich zelf staand

Toilet van zwart crêpe georgette met bolero-effect en hoog geplaatste taille. Kleurige garnering van zigzaglijnen.

iets, maar ook vele mantels en japonnen worden getooid met grootere en kleinere capes in allerlei modellen. En zoo'n klein pagemanteltje, zoo'n paar losse vleugels op den rug, kunnen een bijzonder elegant effect teweeg brengen.

Meer „gekleede" japonnen worden langer gehouden dan de japon voor iederen dag. De rokzoom is dan ook vaak ongelijk. Bij groot toilet verovert zelfs de sleep hoe langer hoe meer terrein.

De taillelijn wordt op verschillende hoogten aangebracht. Daar is de lage taillelijn, om of even boven de heupen, welke voor eenigszins zware

Elegante, zeer modieuze creatie in zwart en wit.

figuren de meest voordeelige is; daar is de strak gespannen lijn of het smalle ceinturtje precies om de taille en daar is ook nog het empire-model, waarbij de taillelijn even onder de buste valt.

Een voorbeeld daarvan vertoont onze tweede afbeelding. Dit toiletje van zwart crêpe georgette werd eveneens ontworpen door het huis Yvano. De garnering van de taille geeft een bolero-effect, terwijl kleurige zigzaglijnen het geheel opfleuren.

Jean Latour is de ontwerper van het toilet onzer derde afbeelding, een elegante creatie in zwart en wit, dat op origineele wijze is bijeen gevoegd.

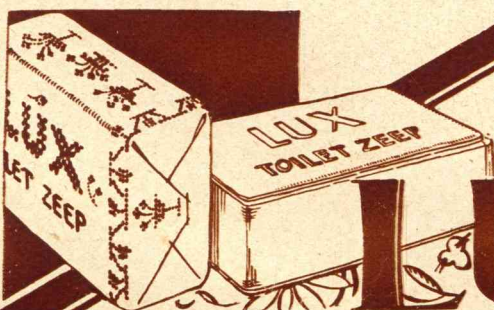
En nu de nieuwste zomerstoffen. We zullen weer veel gebloemd dragen — ofwel groote of wel zeer kleine kleurige figuren op 'n zwart of in elk geval donker fond.

Crêpe satin is nog steeds in de gratie, maar daarnaast ook faille, moiré, crêpe de chine, crêpe georgette, marquesette, chiffon, tule en marocain.

Wat kleuren betreft: daar zijn vooreerst allerlei lentetinten — wit, geel, groen, rose — ook donkerblauw, grijs, wijnrood en veel zwart of donkerblauw met wit. Bovendien heeft het koninklijke huwelijk in Rome geïnspireerd tot een nieuwe tint: Savoye-blauw, een kleur tusschen hemelsblauw en saffierblauw.

En bij al die verschillende kleuren en modellen, waartusschen we kiezen kunnen, zal het wel niemand moeilijk vallen, het model of de kleur te vinden, welke het meest geschikt is voor het eigen persoonkje.

PAULA DEROSE.

Zacht — Welriekend — Wit

Dit zijn de drie eigenschappen waardoor vrouwen het een genot vinden zich te wasschen met

LUX TOILET ZEEP

25 CENTS PER TABLET

Het Onderzoek der Geheime Groeikracht

Een Gewaagde Proef

Drie heeren op middelbaren leeftijd verklaarden zich bereid, de proef te ondergaan en lieten gedurende enige weken de helft van hun hoofd behandelen, terwijl de andere helft van hun hoofd geen toepassing vinding.

Het doel van deze behandeling was vast te stellen, het preparaat, dat natuurlijke haarcellen bevat (haarbouwstoffen), op de groeikracht een daadwerken invloed heeft. Het onderzoek werd verricht door Dr. Mentberger, een bekend Berlijnsch medicus, onder zigt van Notaris Goltz te Berlijn.

Het haar van de drie personen werd voor het begin r proefneming geheel kort geknipt en in het midden rd een scheiding geschoren, zoodat het verschil schen het behandelde en het niet behandelde deelde duidelijk zichtbaar was.

Reeds na 2 weken kon men bij alle drie personen het rschil in groei, dikte en lengte der haren tusschen het handelde en het onbehandelde gedeelte met het ote oog zien, terwijl het microscopisch onderzoek een langer voortgezette behandeling aantoonde — en van de personen had bij het begin normalen argroei — dat de haren, die waren behandeld, geen chtledige plekken meer vertoonden en duidelijk htbaar sterker en normaler werden. In het korte stek van dit verhaal kan het uitvoerig rapport slechts groote trekken worden weergegeven.

Het middel dat voor deze proefneming gebezigd erd, was het bekende Silvikrin Haarwater, bereid

volgens het gepatenteerde procédé van Dr. Weidner, uit puur Silvikrin en alcohol.

Het pure Silvikrin wordt verkregen uit gezuiverd levend menschenhaar, hetwelk volgens het procédé van Dr. Weidner wordt opgelost en waarin de haarcellen worden geïsoleerd. Menschenhaar bevat de stoffen Zwavelalbumosen, Cystine en Tryptophaan, die de verzwakte haarwortels voor den groei noodig hebben.

Bij meer gevorderden haaruitval en bij kale plekken, kaalhoofdigheid enz. is het gebruik van het pure Silvikrin aan te bevelen.

Voor de haarverzorging, ter bevordering van den haargroei, alsmede ter voorkoming van storingen in de haarvormende weefsels dienen Silvikrin-Haarwater en Silvikrin Shampoo, die beiden zooals gezegd, het pure Silvikrin bevatten.

De met Silvikrin bereikte resultaten hebben groot opzien in de medische wereld gebar edn de uitvinding is als oplossing van het haargroei-probleem gekenmerkt. Door deze proefneming is het bewijs geleverd, dat een begin van haarverlies door dagelijksche toepassing van Silvikrin-Haarwater kan worden gekeerd.

De uitslag van deze proefneming is in het geheel niet verrassend.

Dagelijks ontvangen wij dankbetuigingen van gebruikers en de geweldige vlucht, die Silvikrin heeft genomen is het bewijs, dat het preparaat zijn beloften gestand doet.

Kort geleden bezocht ons een dame, die na een ziekte geheel kaal was geworden en een pruik moest dragen. Door volhardende toepassing van Silvikrin begonnen de haarwortels weder haren voort te bren-

gen, die in het begin weliswaar fijn waren, doch na korten tijd sterk en krachtig werden. Na enkele maanden had de dame haar vol haar terug. Men moet zich in den toestand van de dame verplaatsen, om te kunnen beseffen, tot welke mate haar enthousiaste dankbetuiging ging.

Over de hier behandelde vinding van Dr. Weidner is een interessant boekje verschenen, hetwelk ook waardevolle raadgevingen over haarverzorging bevat. Doctoren zeggen, dat, wanneer de adviezen van dit boekje zouden worden opgevolgd, men veel minder personen met kale hoofden en achterlijken haargroei zou zien.

Dit boekje, getiteld „Ons Hoofdhaar”, zenden wij aan belangstellenden gratis en franco tezamen met een monster van Silvikrin. Schrijf ons nog heden en gebruik onderstaanden bon.

Aan het **Laboratorium Silvikrin**
Schiekade 104, Rotterdam

Als lezer van 's-Gravenhage in Beeld verzoek ik U, mij zooals in Uw advertentie aangeboden, gratis en franco te zenden:

1. Het boekje „Ons Hoofdhaar”
2. Een monster Silvikrin-Shampoo
3. Een monster Silvikrin-Haarwater
4. Beoordelingen van Doctoren

Naam:

Straat:

Plaats: 147

Indien Uw adres op den bon niet duidelijk leesbaar is, schrijf het dan s. v. p. nog eens op een afzonderlijk stuk papier. Beiden in open envelop verzenden en met 1½ cts. frankeren.

Knip dezen bon direct uit, morgen vindt U dit blad niet meer terug. Uitstel is veelal afstel.

BIJ BORSTVOEDING: VITOPHOS VOOR MOEDER EN KIND

voorkomt: ENGELSCH ZIEKTE
versterkt: BEENDERSTELSEL en GEBIT
geeft: LEVENSKRACHT en ENERGIE

Tabletten, Poeder, Sirop — Bij Apothekers en Drogisten

ADVERTEEREN IS BEKEND BLIJVEN

Dr. H. NANNING's KINADRUPPELS (VOLKOMEN ALCOHOLVRIJ) WEKKEN DEN EETLUST OP

en maken het gebruik van DURE versterkingsmiddelen in den regel onnoodig. **Wacht U voor namaak** en let op den naam „Dr. H. NANNING”, buiten op de roode doos en op de flacon. Prijs f 1.30

SEINPOST-THEATER SCHEVENINGEN — TELEF. 53718, 53719

„HET MEISJE VAN DE STRAAT”
DUPE VELEZ, WILLIAM BOYD

BON voor de Lezers van 's-Gravenhage in Beeld
GOED VOOR TWEE INVITATIES
met bijbetaling van f 0.40 per persoon voor Sted. bel., enz.
Geldig: Dagelijks, behalve Zaterdag, Zondag en Maandag.
Plaatsbespreking aanbevolen van 11-4 uur à f 0.10 per plaats ook daags tevoren.

BREEKT MET DE OUDE SLEUR
VERWARMT MET

WAAROM

zoudt U een minderwaardig rijwiel
koopen, wanneer U onze 1e klas

**H. B. S. - AMSTEL
RUDGE WHITWORTH RIJWIELEN**

kunt koopen op termijnbetaling met
f 1.50 per week zonder vooruitbetaling?

W. VAN BEIJEREN
Zoutmanstraat 69-71 - Tel. 30588

Grootste Reparatie-inrichting hier ter stede

De BETERE Radio
koopt men bij
HEES & Co.
vanaf f 10.— per mnd.
Vraagt Catalogus No. 94
N.V. HEES & CO
DELET

Toonzalen Den Haag: Prinsestraat 36-38
Frederik Hendriklaan 295

Adverteeren doet verkoopen!

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. **DE** genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBURG

Oosterpark 45, Amsterdam

Een abonnement voor weinig
geld en dan nog een gratis
verzekering op den koop toe.

**Al onze abonné's zijn gratis
verzekerd tegen ongelukken**

hun overkomen in of buiten de
uitoefening van hun beroep.

Uitkeeringen:

bij levenslange invaliditeit . . .	f 2000.—
bij dood	= 600.—
bij verlies van 1 hand, voet of oog =	300.—
bij verlies van 1 duim of wijsvinger =	60.—
bij verlies van een anderen vinger =	30.—

ADVERTEEREN
in
's-GRAVENHAGE IN BEELD

is een daad van
verstandig beleid

PAS OP!

PIETER-DE SMEERPOETS-KOMT OVERAL

U kunt hem niet ontloopen, juist omdat hij onzichtbaar is. In den rook van den schoorsteen, in de modder der straten vindt hij zijn element. En met voorliefde nestelt hij zich op dat, wat U juist met zooveel moeite hebt schoongemaakt.

Er zijn maar 3 dingen, waarvoor Pieter een heilige vrees heeft:
Een goede Huisvrouw, Waschmeisje-zeeppoeier en Sneeuw witgloor.

Het zuivere en uiterst fijne Waschmeisje-zeeppoeier lost heel gemakkelijk op in warm water tot een zeer waschkrachtig sop, dat doordringt in de weefsels en daar het vuil vanzelf loswekt. Door deze milde werking is het ook voor fijne stoffen als wol en zijde, zoo prachtig te gebruiken. Sneeuw witgloor geeft aan het goed die smetteloos witte tint, de trots van iedere huisvrouw.

WASCHMEISJE ZEEPPOEIER SNEEUWWIT GLOOR

N.V. ZEEPFABRIEKEN v.h. DE HAAS & VAN BRERO
APELDOORN

SPAART DE BONS VOOR FRAAIE GESCHENKEN.
GEILL. CADEAUX-BOEKJE OP AANVRAGE.

Tegen ruwe, gesprongen
huid is Crème Mouson
het meest begeerde huid-
verzorgingsmiddel

CRÈME MOUSON

Sproeten

deze komen
vroeg in het
voorjaar,
koopt dus
nu tijdig
een pot

SPRUTOL

Bij alle Drogisten

Adverteeren
doet verkoopen!

HEDEN
IS DE FILMSTER
AAN HET WOORD.

Ze zegt:

Ik ben blij reeds jaren geleden Koffie Hag ontdekt te hebben. Toen ik nog op kantoor werkzaam was, riepen ze reeds over mijn blakende gezondheid. Ondanks inspannend werk geen spoor van nervositeit en wat de hoofdzaak is, een echt gezonde nachtrust. Koffie Hag is immers gegarandeerd coffeïnevrij, veroorzaakt geen slapeloosheid, hartkloppingen of migraine en kan ook 's avonds laat zonder vrees gebruikt worden. Daarbij bepaald verrukkelijk van smaak en aroma, een echte pittige plantage-koffie van beste kwaliteit.

Ja, het is inderdaad zoo: meer genot en betere gezondheid door Koffie Hag.

Moe, Overspannen,
Mistroostig?

Neemt

KOLA DALLMANN

2 à 3 tabletten verkwikken en bezielen den
geheelen mensch.

De werking is verrassend

Vraagt prospectus en gratis monster bij het Verkoopkantoor voor Nederland van
Dallkolat, Postbus 679, Amsterdam. Doos 80 cts., verkrijgbaar in Apotheken en
Drogisterijen. Let op den naam KOLA DALLMANN.

PUROL bij Brand- en Snijwonden